

*XXXIV
Mostra
Literària
del Maresme
Tordera 2017*

MOSTRA
LITERÀRIA

DEL MARESME
XXXIV EDICIÓ

Mostra Literària del Maresme XXXIV Edició. Tordera 2017
Edita: Consell Comarcal del Maresme. Mataró, novembre 2017
Portada: Fundació Dr. Joan Pujol, El Rusc.
Correcció: Ester Sancho
Disseny i maquetació: Mònica Marcet
Impressió: Impremta Graupera
Dipòsit Legal: B 24.615-2017

PRESENTACIÓ

Com no podia ser d'una altra manera, la Mostra Literària del Maresme se suma a la commemoració de l'Any Bertrana i l'acte de lliurament de guardons es fa a Tordera, municipi en què fa 150 anys va néixer l'insigne literat Prudenci Bertrana. Qui sap si algun o alguna de les persones guardonades en aquesta edició farà carrera amb les lletres i esdevindrà un dels escriptors o escriptores de referència a la literatura catalana. La veritat és que llegint i rellegint les obres que recull aquest volum, n'hi ha que apunten maneres.

És un orgull comprovar que, any rere any, la Mostra Literària del Maresme s'enforteix. Creix la participació i el jurat ho té més complicat per escollir els millors treballs de cada categoria. L'aposta per la cultura és sempre un símptoma de la bona salut d'una societat i la maresmenca ha pres partit per fomentar-la.

Però la Mostra Literària del Maresme encara té més valors. És un moviment intergeneracional, un projecte que va de baix a dalt i que facilita les comunicacions i relacions entre pobles. Intergeneracional perquè cada edat troba el seu espai per expressar-se; de baix a dalt perquè són els municipis els que trien les seves millors obres per concursar a la fase comarcal; i, finalment, esdevé un punt de trobada d'amants de la literatura de tots els municipis que hi participen.

El meu agraïment als ajuntaments per la seva implicació, al jurat pel seu treball i a tots els participants. La meva enhorabona a totes i tots els que heu resultat premiats i el meu reconeixement als petits i grans que heu volgut compartir amb nosaltres les vostres creacions. Us encoratjo a continuar fent-ho.

Comencem a preparar l'edició 2018 de la Mostra Literària del Maresme!

Miquel Àngel Martínez i Camarasa
President del Consell Comarcal del Maresme

BENVINGUDA

Enguany celebrem l'Any Bertrana en commemoració del naixement de l'escriptor a Tordera fa 150 anys. És un any, a més, en el qual han passat —i estan passant— moltes coses i molt importants per al futur del nostre país. Ara més que mai és quan cal que vetllem per les nostres essències i donem reconeixement i continuïtat a totes aquelles persones que han participat d'una manera o altra en el fet que la nostra cultura hagi enriquit i continuï enriquint dia a dia el nostre país. Per contribuir-hi, no cal ser un gran escriptor reconegut i de fama mundial, de la mateixa manera que de vegades els grans herois són les persones senzilles que conviuen amb nosaltres ben a prop i amb els qui compartim els nostres sentiments i els nostres ideals: els éssers humils amb grandesa d'herois.

El mateix Prudenci Bertrana ens va deixar descrita la seva pròpia visió d'escriptor després d'haver rebut el premi més important de les Lletres Catalanes l'any 1932: “Jo no sóc allò que se'n diu un literat. Jo no he donat mai literatura. Jo he donat els meus engrescaments, els meus amors i els meus odis. A mi tot això m'asfíxiaria si no pogués fer-ho compartir als altres; a mi tot això em fuig per la punta de l'estilogràfica, com l'electricitat per la punta d'un parallamps. I quan hom dona el fluid de la seva vida, li fa un efecte estrany que li parlin de sintaxi, d'estil, de llenguatge, de cànons i d'escoles, i de si esguarda endavant o endarrere.”

I de ben segur que els que escriviu i participeu en certàmens literaris ho feu, com Bertrana, perquè l'esperit us ho demana i perquè necessiteu compartir el que sentiu. En aquesta línia vull destacar la difícil tasca del jurat i felicitar tant els guanyadors com tots els participants, ja que el més important és poder expressar el que sentim, i l'art de l'escriptura és una eina ideal per poder-ho fer. I tal com va dir també el mateix Bertrana: “Hi ha una infinitat de poetes que callen. Oh, si poguéssim fer-los enraonar oferint-los la modesta recompensa dels nostres certàmens! Hi ha portes que no cedeixen a cops de massa i s'obren al suau trucar d'una maneta.”

Joan Carles Garcia Cañizares
Alcalde de Tordera

ÍNDIX

9. **Una tarda al taller.** Alberto Claudio Hidalgo, Aida Nicolás Raimundez, Anna Rey Alemany, Encarna Periró Delgado, Sara Pulido Marín, Xavier Cabrejas Romera, Juan Alfonso Alonso Pílares

15. **El pescador troba l'amor.** Amanda Moreno Gallego
16. **La Clàudia i les estrelles.** Abril Roig Ardila
18. **D'on venen les estrelles?.** Tania Talavera Rastrojo
21. **Conills a la lluna.** Martina Puig Torra
25. **La veritat de Ròmul Augustus.** Sàgar Vilanova Albert
32. **A l'exterior.** Laia Burgos García
35. **Roser.** Saida Prados Maldonado
37. **Triangle rosa.** Júlia Lladó Obón
39. **Stockholm.** Pol Salvador Roca
43. **Sonen les campanes.** Enric González Gonzalo
47. **No m'importa.** Jordi Dotras Targas
52. **"Exulansi".** Georgina Val del Campo
66. **L'estàtua.** Georgina Sabadell Simó
72. **Ketamina.** Carles Solanes Regattieri

83. **Rosa dels vents.** Gerard Riera Gil
84. **El rap.** Adriana Giménez Rojas
85. **El viatge de la vida.** Daniel Barbosa Esparza
86. **El veler.** Lara Gil Rocasalbas
87. **Trencaclosques.** Maria Isla Rodríguez
88. **M'estiro al llit.** Èlia Punsola Pérez
89. **Vint-i-un passos.** Manuel Hernández Alonso
91. **Dracs poesia.** Sandra Fernández Martín
92. **Trencadissa al moll.** Queralt Morros Baró
94. **Mediterrània.** Isabel Poch i Mateu
96. **Desconeguda.** Xavier Carles Altés

Premi extraordinari de relats breus per a
persones amb discapacitats intel·lectuals

Juan Alfonso Alonso Pilares

Xavier Cabrejas Romera

Alberto Claudio Hidalgo

Aida Nicolás Raimundez

Encarna Periró Delgado

Sara Pulido Marín

Anna Rey Alemany

Montgat

UNA TARDA AL TALLER

A veure nois i noies, aquesta tarda hauríem de començar a escriure alguna cosa per a la mostra literària d'aquest any.

Podríem escriure... sobre una nit a la casa de colònies. Què us sembla?

Potser algú podria tenir una aventura...

Sí, sí... es pot perdre algú a la nit... aaaa!! Fa por!

Sí, sí... es perd l'Anna!

Ostres, pobra Anna... I què faries tu, Sara, si es perd l'Anna? La Sara diu que es posaria la gorra i l'aniria a buscar amb la llanterna.

L'Aida diu que ella també l'aniria a buscar.

L'Alfonso recorda aquell any que li va agafar un còlic i van haver d'anar a l'hospital.

No surt res més!

0-0

A veure, i si provem de fer rodolins... Pensem dues paraules que rimin, com per exemple: cavall i raspall.

A veure Alfonso, si tinguessis un cavall i un raspall, què faries?

Limpiarlo.

Molt bé. Passar-li el raspall?

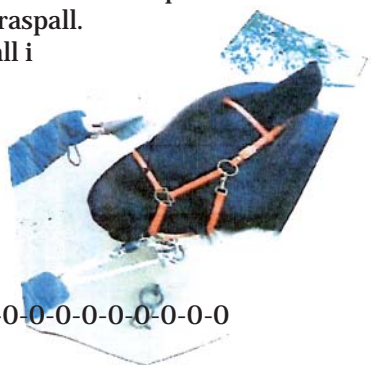
Claro.

A veure com ho diem això...

AL MEU CAVALL

LI PASSO EL RASPALL

0-0

Molt bé, això és un rodolí.
 A veure si en podeu fer un cadascú!!
 Vinga Anna! Per exemple: sol i mussol.
 ¡Ay madre!, diu l'Anna fregant-se
 les mans.

AL MATÍ SURT EL SOL
 I A LA NIT VEIG... (fa el gest
 d'obrir-se els ulls amb les mans)
 ELS ULLS DEL MUSSOL!
 (aplaudiments)

Molt bé, Anna!!

0-0

Ara et toca a tu, Encarna.
 Marieta i... (algú diu samarreta).
 Molt bé!, diem tots.
 LA MARIETA BUSCA EL DIA...
 (caram Encarna... molt bé!)
 PER TROBAR MENJAR
 I ES TREU LA SAMARRETA
 PER PODER VOLAAAR!!
 (aplaudiments)
 Molt bé, Encarna!..., diu tothom,
 mentre ella es posa vermella d'emoció!!

0-0

A la Sara li agraden les pilotes...
 Per exemple: pilota i bota. Va Sara!
 LA PILOTA BOTA i BOTA
 AL CISTELL VOL ANAR
 JO SALTO i SALTO
 PER PODER-LA AGAFAR
 (fa el gest amb les mans d'agafar la pilota).
 Molt bé, Sara!! (aplaudiments).

0-0

A l'Alberto li agrada la natació... ¿verdad, Alberto?
La natació és un esport...
a veure una paraula que acabi com esport??
Una mica més fort, Alberto,
que no et sentim!! L'Aida diu:
Em sembla que diu transport...
Sí, sí, em sembla que diu transport...
diu transport!
Molt bé, Alberto!
**LA NATACIÓ ÉS EL MEU ESPORT
I EL TREN EL MEU TRANSPORT**
Molt bé, Alberto!... (aplaudiments).

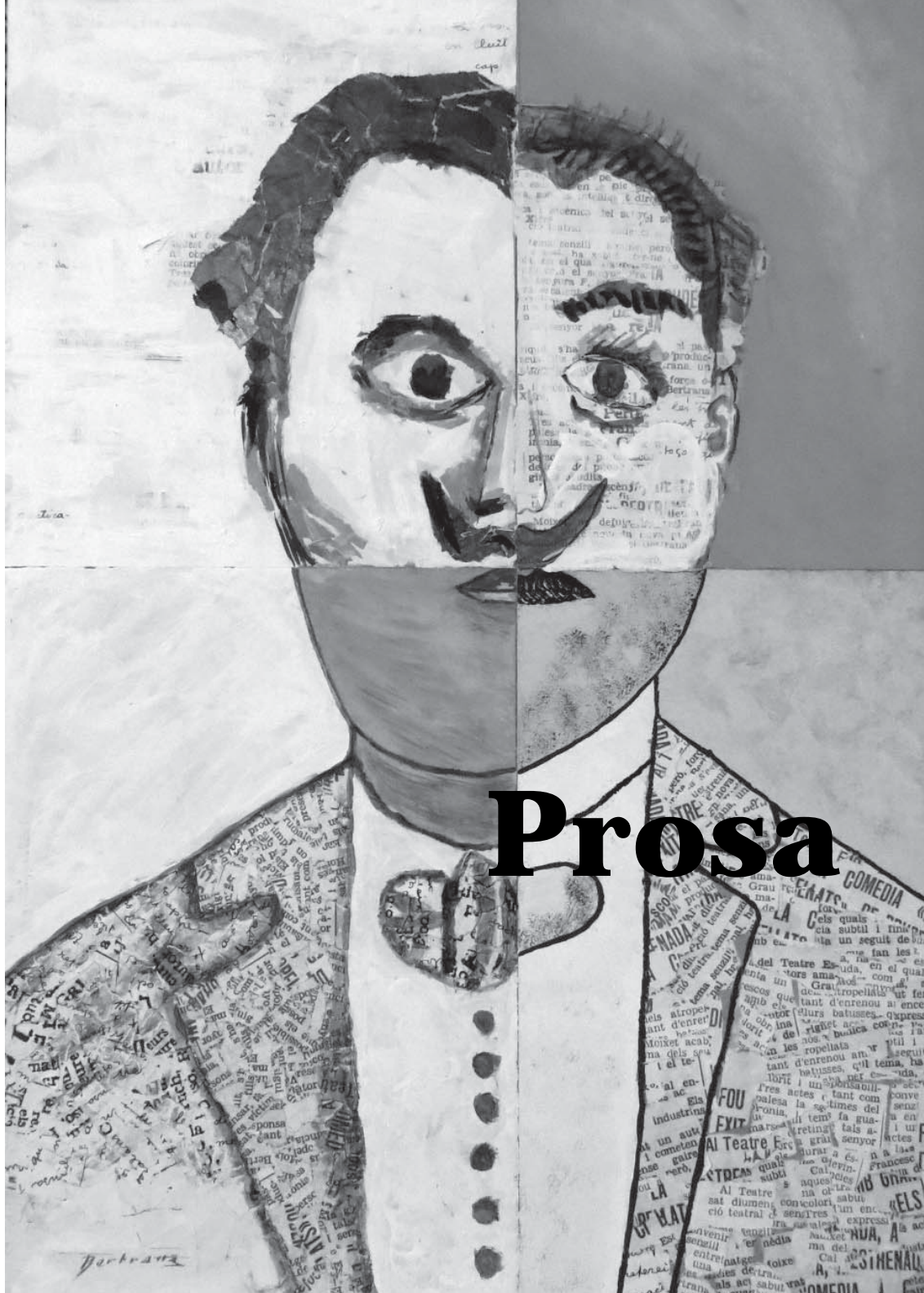
0-0

A veure Aida, ara tu.
Jo el vull de Velvet.
Ah! molt bé, de què va Velvet?
D'unes senyores que fan vestits molt bonics!
T'agradaria, a tu, tenir un vestit així?
Síiiii, per anar a un casament o a una festa!!... (els ulls li brillen).
**ELS VESTITS M'AGRADEN BLANCS
LES SABATES DE COLOR DE PLATA
UN MONYO BEN PENTINAT
I ACOMPANYO ELS NUVIS
AMB TOTS ELS CONVIDATS!**
L'expressió de l'Aida diu que...
ja és a la festa!! (aplaudiments).

0-0

Prosa

Primer Premi Grup A
Amanda Moreno Gallego
Argentona

EL PESCADOR TROBA L'AMOR

Hi havia una vegada un pescador que va sentir una llegenda que deia que si pescava cent peixos, l'últim parlaria.

Ell va dir: “Jo ho faré”.

I ho va fer. Va pescar cent peixos i l'últim que va pescar era una tonyina que parlava i li va dir: “T'estimo”.

El pescador es va quedar bocabadat i va dir: “Jo no t'estimo”.

El pescador se la va endur a casa i la va ficar en una piscina gegant.

La tonyina cada dia treia el cap i li deia: “T'estimo”.

El pescador no li feia cas. El que no sabia és que al cap d'un any la tonyina no parlaria més.

Al cap d'un any la tonyina no va dir res. Llavors el pescador va anar a mirar què li passava i va veure que la tonyina estava molt trista.

El pescador la va agafar en braços i la va acariciar. Llavors, de cop i volta, van sortir uns llampecs i molts colors de la piscina i la tonyina es va convertir en una noia molt bonica.

El pescador, quan la va veure, es va enamorar de seguida.

I finalment el pescador i la noia es van casar i van viure feliços.

Segon Premi Grup A
Abril Roig Ardila
Mataró

LA CLÀUDIA I LES ESTRELLES

Hi havia una vegada una nena que es deia Clàudia. Un dia, mentre jeia al jardí de casa seva mirant el cel, li van venir al cap unes quantes preguntes:

—On van les estrelles quan es fa de dia? Van a dinar? I a sopar?

L'endemà, la Clàudia es va fer la motxilla i se'n va anar d'excursió amb un mapa que un dia li va donar el seu avi. Se'n va anar amb la seva barqueta inflable a una illa que tenia forma de calavera perquè era on indicava el mapa. És que al mapa, just al costat de l'illa en forma de calavera, hi havia escrit: "Si vols saber coses, vés a aquesta illa". I com que ella volia saber coses, doncs va anar-hi.

Després de navegar durant molts i molts minuts, va veure l'illa allà al fons. Es veu que aquella mar feia baixada perquè anava molt ràpida. I així de cop, es va trobar davant mateix de l'illa en forma de calavera. Quan hi va entrar li va fer una mica de por, però es va dir a ella mateixa: "No tinc por, sóc valenta".

Així, va començar a caminar per l'illa i, sense voler, es va trobar un llibre màgic que volava i aquí sí que es va espantar molt. Però ella seguia repetint-se que era molt valenta. Va fer un salt i el va agafar. Aquell llibre realment no era un llibre qualsevol, sinó que era un llibre al qual tu li deies una cosa que volies saber i te l'explicava. Fantàstic!

Ella va dir: "Caram, és genial!"

Llavors li va fer totes aquelles preguntes que l'havien estat atabalant i el llibre les hi va contestar:

—Les estrelles no van enlloc. Es queden al cel volant, però com que hi ha la llum del sol, doncs no es veuen.

Va agafar el llibre i se'l va guardar a la motxilla. Va pujar a la seva barca i va marxar de l'illa. Però la Clàudia va tenir molt mala sort perquè se li va punxar la barqueta. Sort que sabia nedar molt bé i, com que en aquell mar hi havia moltes miniilles, podia anar-s'hi parant per descansar. A més, portava una bossa impermeable

on va guardar el seu valuós llibre màgic i algunes altres coses que també duia, com els mocadors de paper i una llibreta amb les tapes verdes.

Però es va fer fosc i encara no havia arribat a casa. Ara semblava que tot el camí fos de pujada. Estava una mica espantada i, tot i que es repetia en veu baixeta que ella era molt valenta, la veritat era que se sentia una mica angoixada. Es va aturar en un illot que tenia forma de flor, com una margarida amb els seus pètals i tot. Es va tombar panxa enlaire i va mirar el cel. A poc a poc van anar apareixent llumetes petites, com si s'anessin pintant puntets en una pissarra molt i molt gran.

Una, dues, tres, trenta, quaranta, cent, dues-centes, mil... Quantes estrelles! Eren allà amb la Clàudia. Havia fet un viatge per esbrinar on anaven les estrelles durant el dia i ho havia descobert. Sempre eren allà, amb ella. I ara també. Llavors ho va entendre. Les estrelles l'estaven protegint. Eren com les seves amigues que tenien cura d'ella i li donaven tranquil·litat i felicitat. I així, tranquil·la i feliç, es va quedar adormida.

Quan es va fer de dia, la Clàudia va anar nedant d'illeta en illeta fins que per fi va arribar a la platja on hi havia casa seva. Va anar-hi corrents, va pujar les escales de tres en tres i va despertar els seus pares, que no s'havien espantat gaire quan van veure que la Clàudia no hi era perquè ja estaven acostumats a les escapades de la seva filla. Llavors els va explicar l'aventura que havia viscut i tot el que havia après. I, sobretot, els va dir com n'havia estat d'acompanyada per les seves amigues, les estrelles, durant la nit i també durant el dia, ja que ara sabia que encara que no les veiéssim, elles seguien sent allà.

Primer Premi Grup B
Tania Talavera Rastrojo
Arenys de Mar

D'ON VENEN LES ESTRELLES?

Hi va haver una vegada, fa molt i molt de temps, una gran discussió al fons del mar sobre la vida de les estrelles.

Era una nit que la lluna brillava més que mai, quan l'oceà es va dividir en dos bàndols: un d'ells deia que quan les estrelles de mar morien anaven a l'espai i l'altre afirmava que era totalment al contrari, és a dir, que quan una estrella s'apagava a l'espai la seva ànima baixava a l'oceà en forma d'estrella de mar.

Cada bàndol tenia un líder, un ésser marí que defensava cadascuna de les dues possibles opcions. El bàndol que defensava que quan les estrelles de mar morien anaven a l'espai estava dirigit per una tortuga marina que es deia Summer. Ella creia que quan les estrelles de mar morien anaven a l'espai a ajudar el Sol i la Lluna a fer llum a l'univers i deia que ella mateixa havia vist amb els seus propis ulls com una estrella de mar pujava a l'espai. L'únic inconvenient d'aquesta teoria era que la Summer era una tortuga molt gran i la seva vista fallava bastant. Tot i que la seva saviesa era immesurable.

L'altre bàndol estava dirigit per un jove cavallet de mar que es deia Julian. Ell creia que quan les estrelles s'apagaven baixaven de l'espai en forma d'estrella de mar, perquè tenia un cosí que li havia explicat com havia viscut la caiguda des de l'espai d'una estrella que s'estava convertint en estrella de mar. Aquesta versió també tenia un inconvenient: el cosí d'en Julian era conegut per la seva gran imaginació.

Aquesta discussió s'havia convertit en una guerra de paraules que semblava que no tenia fi, ningú no volia donar la raó a l'altre bàndol; ja no sabien què fer, estaven cansats de discutir. Llavors la medusa Charlotte, que no era de cap dels dos bàndols, va dir que ella coneixia un ésser que posaria fi a la gran discussió. Aquell ésser era una estrella de mar de la qual ningú coneixia l'existència. La medusa estava disposada a portar la Summer i en Julian a trobar-se amb l'estrella de mar Mar, que així és com es deia.

Havien de fer un gran i llarg viatge fins a arribar on era la Mar, però, amb molt d'esforç, van aconseguir arribar-hi. La Mar els va rebre contenta de tornar a veure la Charlotte, que li va presentar en Julian i la Summer. També li va explicar la discussió que hi havia a l'oceà, i que necessitaven la seva ajuda per tal de saber la veritat. Però ella no els volia explicar el gran secret de les estrelles. En Julian i la Summer van insistir perquè volien que ja no es discutís més a l'oceà: les baralles eren cada vegada més fortes, i fins i tot hi havia peixos que ja ni es parlaven entre ells. Llavors la Mar, veient la magnitud del problema, va reflexionar i va decidir explicar el secret, però amb la condició que no l'expliquessin mai a ningú. Tots tres hi van estar d'acord i es van comprometre a no dir-ho mai, fins i tot sabent que haurien d'enganyar els seus amics.

La Mar els va explicar que tots dos bàndols tenien raó: quan les estrelles de mar morien anaven a l'espai i quan una estrella s'apagava a l'espai, la seva ànima baixava a l'oceà en forma d'estrella de mar. Cap dels tres no s'ho podia creure... Com podia ser? Llavors la Mar va continuar explicant: a més, això passa de forma contínua, les estrelles sempre estan pujant i baixant, i complint somnis.

—Però, què hi tenen a veure ara els somnis? —va preguntar la Charlotte.

—Ah, això és el més important. Escolteu... —li va contestar la Mar.

I així és com van descobrir el veritable secret de les estrelles. Les estrelles de mar pujaven al cel i es convertien en estels quan els nens i nenes de tot el món tenien somnis, il·lusions i desitjos. I quan aquests somnis, il·lusions i desitjos es complien, la seva ànima baixava a l'oceà en forma d'estrella de mar.

Tots es van quedar molt sorpresos, fins i tot els costava de creure.

—Que no heu sentit a parlar mai de la pluja d'estels? —va preguntar la Mar.

—I tant que sí —van dir tots tres.

—Doncs així és com baixen els estels al mar, però també puguen, encara que l'ull humà no ho pot veure.

Tots tres molt agraïts van acomiadar-se de la Mar, li van tornar a prometre que no ho dirien a ningú i van posar-se en camí per tornar a casa. Quan arribessin sabien que els estarien esperant per tenir la resposta, però ells no els podien explicar la veritat, tal com li havien promès a la Mar.

Quan van arribar, tots els observaven, així que s'haurien d'inventar que la Mar els havia explicat que no era cap de les dues opcions que ells creien: les estrelles de mar i les estrelles no tenien cap relació entre elles, que ni pujaven a l'espai, ni baixaven a l'oceà, sempre es quedaven al mateix lloc.

Així ho van fer; els éssers marins estaven tristos perquè no tenien raó (encara que en realitat sí que en tenien, però mai no ho sabrien), però a la vegada estaven feliços perquè a la fi s'havia acabat la gran discussió.

D'aquesta manera, ara tots creiem que és així, que les estrelles no es mouen de lloc... però potser, si en la propera pluja d'estels t'hi fixes molt atentament, podràs veure alguna cosa molt sorprenent i especial.

Segon Premi Grup B
Martina Puig Torra
Teià

CONILLS A LA LLUNA

Hi havia una vegada un nen que es deia Roley. En Roley sempre deia que de gran seria astronauta. Li agradava molt pintar dibuixos de l'espai i per això tenia totes les parets de la seva habitació plenes de llunes, satèl·lits, planetes i estels.

Sovint, en Roley li deia a la seva mare:

—Jo descobriré vida a la Lluna!

Els seus pares no li feien cas perquè pensaven que tot el que deia eren bestieses.

Anava a una escola una mica lluny de casa. Tenia bastants amics, però només a un li havia dit que tenia la sensació que ell descobriria vida a la Lluna. Aquest amic es deia Sam i sempre el recolzava. Com ell, vivia a la ciutat i també li agradava tot allò relacionat amb el cel... Alguna tarda quedaven per anar junts a veure un museu astronòmic. Ell es va anar fent gran fins que va tenir divuit anys. Va fer la carrera d'astronomia, era molt estudiós i va ser un alumne brillant. El seu amic Sam va fer la carrera de pilot d'avió i també la va aprovar a la primera. Però la vida els va separar. Cadascú feia la seva vida i havien perdut el contacte.

Als vint-i-dos anys en Roley va saber que a una ciutat dels Estats Units organitzaven un vol de prova amb un coet molt especial per anar i tornar de la lluna i estar-s'hi només unes hores. Buscaven una persona valenta i amb interès per l'astronomia. Quan els ho va dir als seus pares, aquests no n'estaven gaire convençuts perquè patien per si no el tornaven a veure. Al final ho van acceptar perquè van veure que era el somni del Roley.

S'hi va presentar i el van escollir! Seria la primera vegada a la història que algú trepitjaria ell sol la Lluna amb un coet d'anada i tornada!

Finalment va arribar el dia tan esperat. Es van acomiadar i el Roley va anar cap a l'aeroport. Estava molt nerviós. Ja tenia ganes d'arribar a la base espacial des d'on es llançava el coet!

En entrar a l'avió i passar pel costat de la cabina va mirar per curiositat i el pilot li va recordar algú, però no va dir res. El pilot va mirar el Roley i van dir tots dos alhora:

—Roley!

—Sam!

En Roley i en Sam es van abraçar i en Roley li va explicar que anava a la ciutat per agafar un coet cap a la Lluna. En Sam, molt satisfet perquè en Roley compliria el seu somni, va dir:

—Espero que passis un feliç vol!

—Gràcies!

En Roley es va asseure a la seva cadira i va trucar als seus pares. Quan els pares es van assabentar que en Sam era el pilot es van tranquil·litzar i li van desitjar un bon viatge.

Quan va aterrar es van acomiadar i es van desitjar bona sort. Un cop va baixar de l'avió tenia un sentiment que no sabia com expressar; alegria per haver-se retrobat amb en Sam, nervis pel que anava a fer, nostàlgia perquè els seus pares no fossin allà amb ell...

A la ciutat va veure moltes fàbriques, botigues, molta gent i moltes llums de colors.

Va estar caminant gairebé tot el dia i quan va arribar i va veure la base d'enlairament de coets es va quedar gairebé paralitzat.

Va entrar, es va presentar i va anar a recepció. Allà li van dir que havia d'anar a canviar-se perquè al cap de poca estona el coet s'enlairaria.

Li van preguntar de nou si estava convençut de fer el viatge perquè viatjaria sol, completament sol!!

Quan es va posar el casc va recordar-se de quan jugava de petit i se'l feia de cartró.

Des de les finestres rodones de la nau va veure que la gent aixecava les mans enlaire i feia el compte enrere.

Volia compartir aquest moment amb els seus pares i parlar amb ells... Segur que se sentirien orgullosos d'ell, però un cop ja es va enlairar va perdre la cobertura del seu telèfon.....

El coet amb què viatjava era un coet espacial que era capaç d'anar a més de 100.000 kilòmetres per hora.

Tot el viatge va estar despert i entretingut amb els botons i les llumetes que tenia aquell coet.

Quan va arribar a la Lluna, no es podia creure el que va veure. La veia tota de color blanc amb uns cràters molt grans. En sortir del

coet estava molt feliç. Feia molta calor, però ell no la notava de tan feliç que estava.

En el moment que va posar el primer peu a la superfície de la Lluna es va aixecar una cosa blanca que es movia. Ell primer es pensava que eren imaginacions, però no! Semblaven conills!!!

En va voler tocar un per veure si eren de veritat i, en fer-ho, tot de conills es van moure. I sí! Eren conills!!! No s'ho podia creure; eren una espècie de conills molt blancs, blanquíssims, gairebé lluent. El sol de la Lluna es va quedar transparent!!! En realitat la superfície de la Lluna estava recoberta de milions de conills!!!!

Primer el Roley va entrar al coet de tanta por que tenia però va veure que eren inofensius. Quan va sortir, tots es van apilar i un que era una mica diferent de la resta va dir:

—Bla mix calaca sinfona mu sala?

I en Roley, tot rient, va dir:

—No us entenc!

I un dels conills va dir:

—Xa mula, català? Tu parles català?

I en Roley va dir sorprès:

—Sí, parlo català. Què feu aquí tants conills?

I van respondre:

—Som els conills de la Lluna i sense nosaltres la Lluna no tindria color ni seria tan brillant. Quan la lluna és plena tots els conills som aquí, com avui. Quan és nova tots els conills marxem al planeta taronja on guardem les nostres pastanagues i taronges. Quan és minvant o creixent és perquè la meitat dels conills marxem.

—No m'imaginava que darrere de les fases de la lluna hi fóssiu vosaltres! —va respondre en Roley amb cara de sorpresa.

Un dels conills va dir-li:

—És un secret i ens has de prometre que no li diràs a ningú! No ho sap cap humà perquè cap home dels que ha vingut a investigar la Lluna s'ha atrevit a tocar-nos, alguns ni ens han vist.

—Ho prometo! —va respondre.

Guiat pels conills va fer un curt passeig per la superfície de la lluna, que en realitat era com un vidre transparent. El que li donava aquest color blanc que veiem des de la Terra era la fina pell dels conillets! Fins i tot va entrar a un dels seus caus, el que nosaltres veiem com cràters!!!

De seguida, però, va arribar el moment d'enlairar-se de nou per tornar a la Terra. L'oxigen només li durava unes hores.

Finalment va entrar al coet, es va acomiadar dels conills i va marxar. Durant tot el viatge va estar dibuixant els conills que havia vist a la Lluna.

Quan va arribar a la base d'enlairament tothom l'esperava, fins i tot els seus pares. En aquesta ocasió sí que hi havien anat.

Entremig de tota la gent i periodistes que el fotografiaven, va veure també en Sam que li feia un somriure d'orella a orella. En arribar es van abraçar amb els pares i després amb el Sam.

Ja a dins de l'avió de tornada a la seva ciutat, en Roley estava intentant repetir les paraules que havien dit en aquell idioma els conills de la lluna.

Quan es va aixecar l'endemà, la seva família el va anar a despertar amb una sorpresa molt gran. Li portaven un pòster amb la foto de la lluna amb totes les fases. A en Roley li va fer molta il·lusió però va pensar que els conills, els que veritablement s'encarregaven de les fases, no sortien enlloc quan eren els que feien tota la feina!!

El Roley volia explicar el secret però els havia promès silenci... I així va guardar el secret tota la vida!!!

Primer Premi Grup C
Sàgar Vilanova Albert
Arenys de Mar

LA VERITAT DE RÒMUL AUGUSTUS

9 de setembre de 532 dC (13:08)

Un vell relatava als seus nets:

—Eren temps de la caiguda de l'imperi. A Ravenna, la capital, no s'hi podia viure, però eren temps de glòria i la gent anava més avançada tecnològicament que ara. L'emperador era massa jove, des de la caiguda de l'emperador Juli Nepot gràcies al cop d'estat del general Orestes, pare de Ròmul, que li va cedir el tron. Els bàrbars pressionaven i ara estaven encerclant la ciutat de Ravenna. Tot just entraven per la porta del Cardo Decumanus, si més no aquest era el meu punt de vista del Palau de Ravenna. Ròmul August estava desesperat, el coneixia més que ningú.

1. Tot va com una seda

4 de setembre de 476 dC, Ravenna

Flavi Ròmul August, últim emperador de l'Imperi romà d'Occident, de només tretze anys, quasi catorze, restava assegut, al seu tron sota la lloba dels pits enormes.

—No, no i no —deia Ròmul, orfe, ara que se li esfondrava l'imperi—. No ho permetré! Bloquegeu l'entrada!

Els soldats enemics van obrir les portes de la sala i ple de soldats bàrbars van entrar i van lluitar contra un parell de legionaris i van matar Pau, germà d'Orestes, oncle de Ròmul.

De cop va aparèixer Odoacre, cabdill dels bàrbars i futur primer rei bàrbar d'Itàlia.

—Agenolla't —va dir Odoacre. Odoacre s'assegué al tron imperial i Ròmul se li tirà als peus plorant, oferint-li una corona d'or amb uns brillants.

—Jo, Flavi Ròmul Augustus, últim emperador de l'Imperi romà, en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, abduco i cedeixo la corona a Odoacre—. Odoacre la va rebutjar i la va trencar.

—Seré un *Rex*, no un *Imperator*. Em fas pena, Ròmul. No et mataré, però et portaré al Castell de l'Ou, a Nàpols, i allà t'hi estaràs

per sempre.

Aleshores un nen, un criat de la mateixa edat que Ròmul, va sortir corrents i es va tirar per la finestra. Ròmul el va seguir i van caure sobre un tendal. Van baixar corrents, van travessar el Cardo Decumanus i van sortir de Ravenna, perseguits per un grup de bàrbars barbuts.

9 de juliol de 477 dC

—Fixa't Ròmul —va dir el criat, amic seu, de nom Albertus—, allò ja és la Gàl·lia. Hi estarem per sempre més, anem a Massàlia.

El dia 10 de juliol, van anar a una fonda de la ciutat de Massàlia, al Regne de Tolosa.

Ròmul va vendre un brillant de la roba que portava en sortir del palau.

—*Bonum mane* —va dir l'Albertus— *locus esset, ut a nocte*.

—Molt bé —ens va dir l'hostaler—. Com us dieu? Tranquils, sóc fidel a l'Imperi romà. Em dic Marcius, vaig néixer a Tarraco l'any 429 dC. Qui sou, pelegrins? Veniu de Roma o bé de Ravenna?

—Li diem? —va preguntar Albertus a Ròmul.

—Sí.

—Hola, em dic Albertus Valerius, fill de Prym Valerius, general romà —va dir l'Albertus—, també sóc criat del palau imperial.

—Jo em dic Flavi Romulus Augustus, últim emperador de l'Imperi romà.

—Oh, veniu, la meva dona us acollirà, pertot arreu us busquen els soldats visigots, ja que tenen una unió amb Odoacre.

A l'habitació en què van entrar a continuació hi havia una senyora d'uns quaranta-cinc anys que, després que es presentessin els nens, ara ja nois, els va donar menjar i van adormir-se plàcidament.

—Però no es poden quedar aquí, ens mataran a tots —replicava l'home.

—És que és l'emperador —digué la dona—. Calla! Demà marxaran a primera hora. Els enviem amb els meus pares a Tarraco!

—D'acord.

L'endemà a dos quarts de sis del matí, quan el gall encara no havia cantat, van partir amb ple de provisions i diners cap a Tarraco. Setmanes després, van arribar a una esplanada on hi havia una petita ciutat, allà hi havia un pastor amb ovelles.

—Bon home, ens podríeu dir on som?

—A Barcino, romans.

—Ravenna ha caigut, ja no existeix l'Imperi romà —va dir Ròmul.

—Gràcies, bon home, a reveure.

—Adeu, noiets.

Van fer via cap a Barcino, on van estar uns quants dies. Unes setmanes després, amb barba petita, ja que es feien homes, van arribar a Tarraco el dia 3 de gener de 478 dC.

Els va costar trobar la casa, fins al vespre, ja que havien arribat al matí.

Van trucar a la porta i una dona d'uns setanta-cinc anys va obrir.

—Hola, som Albertus Valerius i Romulus Augustus, venim enviats des de Massàlia —va dir Ròmul—, esperem que ens acolliu bé, l'Imperi ha caigut.

—Noo —va dir la vella—. Quan vaig néixer l'Imperi fins i tot estava unit, ara s'ha mort... Vincentius, vine per favor.

Va aparèixer un home.

—*Carinyo*, s'ha mort l'Imperi!

Tots dos es van abraçar i van esclatar en plors. Van entrar a dins de la casa i van ser rebuts amb menjar al costat d'una llar de foc, ja que feia molt de fred.

2. Pirineus enllà

Van estar allà fins a l'any 479 dC.

4 de maig de 479

Els soldats del Regne de Tolosa picaven a la porta. Va obrir l'home gran que, juntament amb la seva dona, havia guardat Albertus i Ròmul.

—Busquem un jove, l'emperador Ròmul, fill d'Orestes. Deixeu-me passar a casa vostra.

—No! —va dir l'ancià.

Un soldat va colpejar l'ancià, que caigué mort a terra. Al mateix instant, en una altra sala, els nens —ara nois— es preparaven per escapar, mentre la senyora de la casa els ajudava, però en veure el seu marit mort es va clavar un ganivet que tenia preparat per quan arribessin els soldats.

—Corre, Albertus —crijà en Ròmul.

En aquell moment els van sentir i el que van fer els nois a continuació va ser baixar al celler corrents i posar-se dins d'una bota de vi.

—Registreu la casa, ordre que ve directa d'Euric, el nostre rei.
Els eren a baix i van sentir com les escales cruixien i van veure com dos soldats alts s'apropaven fins a tocar d'ells.
—Aquí no hi ha ningú —va dir un bàrbar, i tot seguit van marxar.
En Ròmul i l'Albertus van agafar les coses i van sortir de la casa.
Mesos després van arribar a Lutetia Parisorium.
—Regne dels francs... Per què ha caigut tot l'Imperi? Podríem anar a Londinium...
—Sí, allà diuen que hi ha gent que vol una altra vegada l'Imperi romà...
—Qui sou vosaltres, romans? —va dir un pastor.
—Uii, eh, nosaltres som...
—Digues-li, Ròmul. L'última vegada ens van acollir molt bé.
—Sóc Ròmul August—. En aquell moment, del darrere del pastor en van aparèixer dos més:
—A ciutat ens donen molts diners si us portem davant del tribunal de condemna... Au, va, agafeu-los!
Els van agafar i els van tancar la boca, els ulls i els van posar dins d'una saca.
Quan els ulls van tornar a veure claror, eren davant d'un "tribunal".
—Com a conseqüència de ser emperador i còmplice seu, esteu condemnats a mort.
Els portaven amb un carro a un lloc, on serien penjats fins que l'aire se'ls acabés.
Pel camí uns homes van assaltar el carruatge i van matar tothom, excepte Ròmul i Albertus. Ròmul tenia una ferida molt grossa a la cama, ja que un ferro se li havia clavat durant el trajecte.
—Qui sou?
Sense pensar-s'ho dues vegades van dir:
—Ningú —i van marxar corrents.
Van córrer i es van escapar de la ciutat, van travessar camps fins que van veure el canal de la Mànega.
7 de febrer de 480, Londinium
Allà, com que ja eren grans, ningú no els reconeixia.
Van optar per començar de nou. Van establir-se als afores, es van fer una casa amb fusta del bosc i palla d'una granja propera i van fer mobles a l'estil romà, que semblés que fos Roma. Van començar robant llet a la granja propera i després venent-la aconseguien di-

ners. Amb aquests diners es van comprar la seva vaca i amb els diners de la llet, van aconseguir més vaques. En aquell moment ja venien dos productes: carn i llet. Van optar per gallines, després, garrins... Es van fer molt rics, treballant i amb esforç, fet que els va portar a viure al centre de la ciutat, dins de la muralla. Un cop allà es van vendre la granja i van obrir un negoci que consistia a vendre ceràmica. Amb els diners van fer-se molt rics i van decidir que allà vivien massa malament per la seva capacitat.

—Què podem fer? M'avorreixo molt. Criades i criats, ceràmica, diners... I si anem a Constantinoble? Allà encara es conserva la cultura romana, tenim prou diners i luxes per anar-hi. Trigariem uns dos mesos. Però vull comprar i vendre... Un any... I allà, si arribem amb diners i vivim allà ens donaran un càrrec d'alt funcionari i estarem amb l'emperador Zenó, li parlarem sobre qui som, ens escoltarà i tornarem a ser monarques, si més no tu, Ròmul.

—Somiar es gratuït.

—Calla —digué Albertus.

—Anem a Constantinoble, com vulguis.

4 d'octubre de 485

—Preparat? Has agafat els diners, tens el certificat de ciutadà romà i de Londinium del saxons, tens també...

—Sí, ho tinc tot —digué Ròmul.

Van agafar les coses i es van vendre els criats, cosa que els va fer més rics, i també la casa i el negoci.

3. Constantinoble, petita estada

Ròmul i Albertus van arribar a Constantinoble el dia 8 de setembre de l'any 486. Un cop allà es van comprar un pis d'una *Insulae* i van comprar els mobles suficients i després amb uns diners van obrir un negoci i van arribar a ser molt rics, fins a esdevenir patricis.

Un dia va sortir un cartell que anunciava que l'emperador Zenó volia veure alguns patricis. L'Albertus i en Ròmul, sense pensar-s'ho dues vegades, van accedir a aquesta invitació i van anar a veure l'emperador.

Era dia 9 de desembre de 487. Zenó, l'emperador, els va preguntar com es deien.

—Albertus, fill de Prym Valerius.

—Què faig?

—És l'emperador bizantí, segur que t'ajuda...

—Ròmul, Romulus Augustus, fill d'Orestes, jo, últim emperador romà.

—És cert, oh, Ròmul? Ets tu en Ròmul real?

Després que en Ròmul passés unes proves, Zenó va veure que era Ròmul.

—Ahh, d'acord, senyor emperador. Bàrbars! —van aparèixer uns guàrdies bàrbars d'Odoacre.

—Hola, Ròmul i Albertus, fa onze anys que esteu en crida i cerca...

Els van capturar i els van portar al port on van ser deportats amb vaixell fins a Roma, allà Odoacre decidiria el seu destí...

16 de gener de 488, Roma

—Odoacre estarà content —comentava el general que governava la zona de Roma—. Quina mala sort que la capital sigui Ravenna.

—Estareu, com va dir Odoacre, ja que li fa pena matar-vos, en una presó de per vida a Nàpols, al Castell de l'Ou, fortalesa natural. No intenteu escapar-vos perquè és impossible. A més a més, Odoacre em mataria... Porteu-los al Castell de l'Ou!

31 de gener de 488, Castell de l'Ou, Nàpols

—Aquí haurem de dormir? —va preguntar Ròmul.

—I massa que en tens —li respongué un guàrdia.

Quan va marxar el guàrdia i els va posar dins de la cel·la, l'Albertus va dir:

—Comencem a idear un pla per escapar.

—D'acord Albertus, d'acord.

—Eh! Vosaltres! Teniu, una forquilla i menjar, quina sort que teniu!

Quan va marxar el guàrdia van començar a rascar la paret i amb la calç van formar una forquilla idèntica, que li van entregar al guàrdia quan va tornar a passar.

Van estar molt de temps rasant fins que van veure una paret feta de pedra seca.

—És pedra seca, escapem ara, Ròmul!

—No, Albertus, no, jo em quedo. No puc marxar, no veus que faríem una altra guerra, no puc, ens buscarien i ens matarien, no...

—Vinga, va, no facis el burro que ja he tirat a terra la paret de pedra seca! Bé, és igual, ja vindràs.

L'Albertus va sortir a l'exterior, a un barranc que si el vorejaves, anaves a parar a Nàpols.

Ja era a fora quan va sentir:

—Què coi has fet maleït Ròmul, ets inútil, seràs castigat, vine cap aquí.

I mentre ell s'allunyava, anava sentint crits, cada cop més apagats.

9 de setembre de 532 dC (14.02)

—I al final vaig agafar un vaixell del port de Nàpols i vaig anar a viure a un poble que es diu Sancti Martini, us sona?

—Síiii!!! —van dir els nens— però si és on vivim ara!

—Exacte!

* * *

Sancti Martini: la primera data trobada realment és del segle IX dC, però és possible que abans ja hi fos. Va evolucionar el nom a Arenys i després es va formar un barri mariner que es va independitzar i va formar el seu poble i es va dir Santa Maria d'Arenys; mentrestant el poble original es va passar a dir Sant Martí d'Arenys. La família de l'Albertus va anar a viure a Santa Maria d'Arenys, que es va canviar el nom per Arenys de Mar.

Em dic Jaume Valerià* Albertí, descendent directe d'Albertus Valerius, amic de Flavi Ròmul August, últim emperador de l'Imperi romà d'Occident i de l'Europa occidental fins que Carlemany en va ser nomenat emperador tres-cents vint anys després.

* * *

*Valerià, variant de Valerius, mot que s'ha catalanitzat al llarg de la història, ha passat del llatí al català. Per tant, el cognom s'ha mantingut.

Segon Premi Grup C
Laia Burgos García
Cabrls

A L'EXTERIOR

Sento crits. Semblen d'una dona. Sonen dolorosos i, sent honesta, no m'agradaria ser al seu lloc. Tot i així, no puc evitar pensar que ajudar-la seria el millor que podria fer. Només sortint del meu recer puc fer que el seu patiment acabi, però tinc por. No vull sortir, estic molt còmoda aquí, i de la temperatura no me'n puc queixar. Segur que si surto a fora no m'hi trobaré tan a gust.

Què hi deu haver a l'exterior? Aquesta és la pregunta que em repeteixo constantment sense obtenir cap resposta. En tot el temps que he estat aquí tancada he pensat dues teories: la primera és que a l'exterior no hi ha res, que és una mena d'abisme en el qual estaria jo sola, només amb els meus pensaments, que ressonarien a l'interior del meu cap i acabarien portant-me a una demència de la qual no podria escapar. No sona gaire desitjable des del meu punt de vista. La segona teoria m'ha sorgit en sentir els crits, i diria que refusa la primera. Es basa en què a fora hi ha molta gent, però totes les persones són malèvoles i només una de totes elles pot ser bona amb mi. Intueixo que aquesta persona donaria el que fos per ajudar-me, seria una espècie de protectora. Aquesta segona teoria és la que em fa venir més ganes de sortir a l'exterior, perquè és molt probable que la dona que gemega sigui la meva protectora, i si és així he de fer el possible perquè estigui bé, ja que ens hem d'ajudar mútuament. Però no vull prendre decisions precipitades.

Sento que cada segon que passa és or perdut. És temps que no tornaré a guanyar. Cada pensament que recorre el meu cap és una esperança que desaprofito per la falta d'aquest temps. I això és una cadena que em pot portar a la mort o a la vida. El meu estat d'ànim va baixant per minuts i si no actuo ràpid m'enfonsaré en la tristesa. Puc actuar i ajudar qui crida, o puc quedar-me aquí i dependre del destí. La primera opció sembla la correcta, però és la més perillosa. Què passarà si surto? De veritat hi haurà una dona cridant? O tot serà un engany fet per la meva ment? Més preguntes sense resposta.

Començo a impacientar-me sense cap motiu. Vull sortir però a la vegada no ho vull fer. Sé que sona estrany però és el que penso. Tinc un conflicte amb mi mateixa que només podré resoldre reflexionant. Durant tot el temps que porto aquí tancada he estat filosofant sobre diferents temes, i ara és hora de posar les cartes sobre la taula. Per una banda, si surto corro el risc que el que hi hagi fora no m'agradi i m'hagi de quedar eternament en un estat depressiu en aquell lloc. Per altra banda, és possible que el que hi ha fora sigui un lloc que jo pugui gaudir sense cap preocupació. L'opció de quedar-me en aquest refugi cada vegada em convenç menys, motiu pel qual ho descarto.

Els crits de la dona són cada vegada més forts, i les meves ganes de sortir són cada vegada més potents. El temps segueix passant. Les parets comencen a fer-se petites i jo començo a estar incòmoda en aquest lloc. Canvio de posició per tenir més espai. Els crits de la dona augmenten i sonen més dolorosos que mai. He de sortir, no puc deixar que li passi res, és com si tingués uns lligams amb ella que no puc desfer. Sento més veus de fons, aquest cop d'homes. No sembla que vulguin fer mal a la dona, més aviat la recolzen perquè es tranquil·litzi. No pot ser. Ens estan enganyant, tant a mi com a la meva protectora. Li volen fer mal, i això no ho puc permetre. S'acaba el temps. Ho faré.

Busco la sortida. Ja la veig. Intento estirar el braços per arribar-hi, però estic tan atapeïda que no puc fer cap moviment. La dona segueix cridant, i sembla que fa força. Un dels homes li diu que faci un últim esforç, que ja queda poc per veure-li el cap. Un moment, el meu cap està apropant-se al punt final del forat. Es deuen estar referint a mi? Volen treure'm a l'exterior?

Ja sóc fora. Uns braços m'agafen i un senyor em mira amb tristesa. M'apropa a una dona estirada a un llit. Ella m'agafa en braços i plora. Quina bellesa! Cabells rossos i llisos, ulls marró clar i nas petit i punxegut. El meu instint va per davant de la raó. Ella és la dona, la dona que cridava. És a qui li dec fidelitat eterna. És la meva mare. Per fi l'he trobada. L'espera ha valgut la pena, ara podré viure. Viure amb la dona que m'ha donat la vida i que ara em cuidarà. Però, per què plora? L'home li acaricia la mà i li diu que ho poden tornar a intentar. Ella m'acaricia la cara. Em fa un petó. El primer i últim petó que rebré. Un metge m'agafa i se m'emporta. Començo

a entendre-ho. La meva visió es va esvaint fins que no veig res. Sóc una imatge creada per no res. Sóc un producte de l'inexistent. He mort abans de començar a viure. Sóc morta.

Primer Premi Grup D
Saida Prados Maldonado
Mataró

ROSER

*“L'Alzheimer esborra la memòria, no els sentiments”
Pasqual Maragall*

Habito en la ment d'alguns pobres que han topat amb mi. Se'm rep amb amargor, no és cap alegria conèixer-me ni patir les conseqüències de la meva existència. Però no puc fer-hi res, existeixo com existeix la felicitat, l'alegria i la tristesa. Jo, però... sóc silenciós i invisible a diferència de les emocions que deixen, per allà on passen, un rastre de somriures o un bassal de llàgrimes. Sóc lladre culpable de ferides que no sagnen. Els records són la meua debilitat, sovint saquejo, a l'atzar i sense pietat, habitacions que en són plenes. M'agraden els més brillants, però no escatimo emportar-me els més foscos. El robatori només acaba quan l'habitació és completament buida.

Quan vaig trobar-me en aquella habitació, vaig decidir deixar-hi una rosa envoltada d'oblit. Aquell record em va semblar tan profund, tan humil, tan humà... Vaig deixar lliure la rosa vermella que davant la soledat desprenia aquella dolça olor, l'olor d'un amor digne de ser recordat en qualsevol ment.

Mentre li agafava les mans amb tendresa va pensar que trobarien la manera de tirar endavant. Encara estava assimilant la notícia; en aquell moment, ell només volia oblidar les paraules dels metges, els sospirs de desesperació, els laments, volia oblidar-ho tot, encara que sabia que fer-ho era la seva perdició. Quina ironia... volia oblidar!

Ella, callada, el mirava. Tenia por, l'agafava fort per fer-li sentir que era allà, que no estava sol. Però tenia la certesa que ell deixaria de ser ell per convertir-se en un desconegut; i que ella també estava condemnada a ser oblidada.

Fins i tot el seu perfum evocava roses pansides que exhalen una última fragància, com si es tractés de l'última voluntat de continuar

lluïtant amb el cor encongit i l'ànima plorosa. Ell ho notava, per com li agafava el braç; la mirava i en els seus ulls veia com aquell futur proper imaginat, dissenyat i pensat per viure'l junts, s'anava esbozzant i enfosquint.

De mica en mica el dia a dia va canviar; junts passaven hores al jardí, veient com les flors s'obrien i els pètals queien a poc a poc. Ell la mirava: asseguda, envoltada de colors primaverals, no volia que la bellesa i l'essència d'aquella dona s'esvaeís per culpa seva, que aquella aroma de rosa desaparegués; encara que ell no la pogués recordar, volia dedicar tants somriures a la seva estimada com el temps li ho permetés.

Somriures forçats i silencis incòmodes que tots dos van anar acceptant. La invasió d'aquell intrús en les seves vides i la seva presència manifestant-se de manera cada vegada més intensa feia que gaudissin de cada instant amb la por que fos l'últim.

L'única persona que podia ajudar-lo a sortir del laberint, o almenys a no acabar de perdre-s'hi, era ella. Era la llum que el guiava, que entrava per la finestra... Començava a perdre el record del passat, però encara podia imaginar el futur, un futur que li permetés viure junts dies assolellats, tot desitjant que no caiguessin en l'oblit; que la malaltia no el fes avançar cap al no-res.

Però l'intrús continuava assetjant-lo, el lladre coneixia els tresors amagats. Li va prendre els noms, les dates, els moments, els records: la vida. Les paraules van anar caient com les fulles dels arbres a la tardor, amb l'amenaça d'un hivern etern.

Ella, conscient de la pèrdua, se sentia com les cendres que resten a la xemeneia, que intenten ressorgir del fum després d'un foc intens. Volia que la flama no s'apagués.

I va pensar en l'aroma inconfusible de les flors, del jardí, del roser.

I va pensar en els somriures que ell li dedicava quan encara era ell.

L'intrús havia buidat l'habitació dels records, ja no hi quedava res...

Només acceptació, per part d'ella, i el somriure a la cara d'ell, que es dibuixava quan aquelles roses, cuidades i estimades, exhalaven una agradable aroma que l'intrús no els va arrabassar: la fragància d'un amor d'olor de rosa.

Segon Premi Grup D
Júlia Lladó Obón
Mataró

TRIANGLE ROSA

Tornava a ploure. L'aigua repicava a la malmesa teulada, anunciant així la fi. La contínua humitat d'aquell racó de Polònia viatjava per les escltxes d'aquell miserable barracó, i feia que el que pretenia ser un matalàs, de color marró llardós, mai estigués eixut.

El sol encara no havia sortit, però es projectaven les formes quadrades dels vidres de les finestres a l'altre cantó de l'estança, amb una càlida llum que venia dels focus instal·lats al pati.

Es va tocar el pit, amb els dits va advertir les costelles i immediatament va retirar la mà horroritzat. El seu cos maltractat i famèlic feia evident la desesperació.

La seva pàl·lida pell, encongida pel fred, amb prou feines podia recordar el tacte de les carícies. La memòria d'uns suaus i melancòlics dits recurrent el seu cos era l'única calidesa que podia obtenir en aquell indret hostil. Picar de sol a sol el granit de la pedrera havia provocat tals durícies a les seves mans que ja ningú les podria rebre amb plaer.

Es va mirar les mans deformades que ja gairebé no podien sostenir el pic espatllat i la seva raó li va dir:

—Per què ho vas fer?

La passió li va respondre.

—Per ser lliure.

La raó li replicava.

—Mira on ets ara! Moriràs aquí! I per què?

—Per ser lliure! —va respondre impetuosament—. Perquè aquí, enmig del no-res, mort de fred i de fam, veient la fi, per fi puc ser lliure.

—Moriràs! —insistia la raó.

—Sóc qui sóc, i ho seré fins al final, aquí no em poden prendre la meva identitat—. La raó no es conformava.

—Encara series viu si haguessis callat, si t'haguessis amagat.

—T'equivoques, raó —va dir la passió amb un somriure als lla-

vis—. Seria mort. Mort fins a deixar d'existir, fins que la farsa que vivia s'extingís amb l'últim alè d'aquell cos sense passió.

—Mira't ara —va retreure la raó—. Estàs a punt d'expirar.

—Ara estic viva —insistia la passió—. Ara sóc qui sóc i ningú em pot silenciar.

Una sirena va esgarriar totes les ànimes que en aquell moment dormien en aquell solitari infern; unes saltaven damunt dels seus llits, algunes queien a terra i unes altres somicaven.

Ell simplement es va asseure al seu llit i va recolzar els peus nus en la glaçada fusta del terra. Es va mirar i va veure el seu esquelet desitjant sortir de la pell; en aquell precís moment va decidir que la passió governaria el seu món.

Va aixecar el cap i va veure els ulls blaus del company de la llitera del costat. Uns ulls intensos, plens de passió en un cos sense alè. Ell va assentir, els ulls blaus, còmplices, també. Tots dos es van aixecar orgullosos i es van agafar de la mà.

La porta es va obrir de cop i un uniforme gris cridà des de fora.

Ell i els ulls blaus van sortir agafats de la mà, tots dos van mirar de fit a fit el guàrdia i a continuació es va produir el bes més apassionat que ell havia tingut mai. Fent evident l'amor pur, un amor que moriria lliure.

Un crit, odi, un so mecànic i una explosió.

El sabor metàl·lic de la sang a la boca assenyalava la fi. Sang que esborrava el triangle rosa que duia cosit al pit.

Primer Premi Grup E
Pol Salvador Roca
Tiana

STOCKHOLM

La ciutat estrangera em vigila mentre camino descalç de matinada pels seus carrers empedrats, emigrant de boca en boca i completament despentinat d'il·lusions. Em trobo ofegat en penes, intentant deslliurar-me de tot allò que em lliga a la vida, ebri de melancolia. La delicada llum dels fanals il·lumina el meu camí sense destí. Escolto suaument el so de les onades del mar, les quals em sedueixen de la mateixa forma que les sirenes captivaven l'Ulisses. No puc evitar dirigir-me cap a elles.

Avui és sens dubte una d'aquelles nits en què les ànimes bohèmies que naveguen secretament entre nosaltres viuen les millors històries que ningú podrà mai escoltar. No em trobo sol per aquest motiu. Comparteixo camí amb nombroses ànimes sense rostre que desitgen el mateix que jo: fugir d'aquest turment interior. Cadascú troba la seva particular manera d'oblidar, alguns ploren i altres beuen, però n'hi ha d'altres, com jo, que després d'haver-ho provat tot, encara no tenen cap mètode eficaç que els pugui ajudar a apagar aquesta perpètua tempesta.

Ser cantautor és un delicat camí que vaig prendre ja fa molt de temps. Vaig assegurar-me de quedar-me aïllat en un món que evoluciona en direcció a un inevitable abisme imminent. L'únic acompanyant que em puc permetre és aquella cosa que no serveix per viure però que a mi, en canvi, m'omple de vitalitat: la música.

Vaig arribar a la ciutat desproveït d'equipatge, únicament porto amb mi la guitarra que pesa ara mateix sobre la meua espatlla. És l'única eina amb la qual aconsegueixo evadir-me d'aquesta realitat, on tot deixa d'existir quan començo a fer-la sonar. I es tracta d'una guitarra molt especial, ja que és la mateixa que em vas regalar tu en el seu moment. Tanmateix, espera pacientment a ser desvestida de nou i que els meus dits dansin sobre ella després de restar tant de temps coberta sense ser utilitzada.

Els últims rastres de les agulles del rellotge comencen a passar-me factura. Llàstima que no hi hagi un rellotge de tornada cap

enrere. O un bitllet d'anada sense retorn cap al passat. Preferiria que el destí no ens hagués reunit als dos. Em vas donar un somni entre milers de malsons. Però ara sé que no somnio, ja que m'he adonat que la realitat és el veritable malson.

Mai una primavera havia estat tan trista com una tardor. No deixo de ser aquell oxímoron errant que tant et preocupaves d'estimar, el mateix pel qual tot ho donaves i tot ho entregaves. El dia que vas desaparèixer, part de la meva ànima també es va evaporar. És el que té quan dos individus com nosaltres s'ajunten de la forma en què nosaltres ho vam fer. Només ens teníem a nosaltres mateixos en aquesta vida, de forma que un ha acabat formant part de l'altre, consumint-se així en una única essència de dos cossos.

Vaig decidir fugir, de la mateixa forma que tu ho vas fer. Què ha de fer algú quan perd tot allò que té? Vaig comprar els bitllets d'anada a la ciutat incandescent amb el càndid pensament que aconseguiria, així, oblidar-me de tu. Ara em pregunto quants quilòmetres més necessito recórrer per aconseguir silenciar els meus pensaments. Quants oblits més em faran falta per ser capaç de pronunciar el teu nom sense tartamudejar? Quan seré capaç de tornar a cantar i a acariciar la guitarra?

Mentre camino em sento atrapat dins d'un cementiri d'històries anomenat passat. Aquest que no em deixa evitar recordar com jo t'enredava els teus llargs cabells per fer-te enrabiard, com em pessigaves l'orella com a preludi d'una lluita de pessigolles, com trepitjàvem l'arc de Sant Martí en els bassals que es formaven després de cada tempesta, les llargues excursions a la muntanya, la felicitat del primer dia d'estiu, els vespres on veïem passar els estels a la teulada de casa...

Un cop arribo a la costa, observo la lluna banyant-se en el Bàltic, llavors recordo aquell llarg viatge per carretera en què treies la mà per la finestra del cotxe i senyalaves l'imponent lluna d'aquella nit: *«Per què ens segueix la lluna? Què està tramant?»* *«No, de reüll! Que no s'assabenti que l'observem!»*. La teva mirada infantil sempre m'havia encisat. Com costa lluitar de vegades per oblidar les coses que no tornen mai més.

Tu ho significaves tot per a mi. Eres la princesa que jo havia de protegir, era el cavaller que et cuidava i vigilava que ningú et fes mal. Malgrat tot, no vaig ser capaç de veure a temps que tu mateixa eres la teva pròpia enemiga i que acabaries fent-te mal. Com es pot resguardar algú de si mateix?

Encara no aconseguixo comprendre quins van ser els motius que et van portar a cometre aquell crim. Vas aconseguir escapar de tot. És curiós com en unes mil·lèsimes de segons un ser esdevé un no-ser. Durant la celebració del teu salt a l'altra vida els assistents van guarnir-te amb centenars de flors de tots colors. «*Cadàvers bonics*», vaig pensar. «*Felicitat amb data de caducitat*». Aquell dia vaig adonar-me que únicament som partícules de vells estels que en el seu dia van navegar per tot l'univers i que van acabar perdent-se en l'obscur infinit. No som més que pols d'estrella, un dia existim, i l'altre ja no.

Es podria dir que sempre he estat una persona emocionalment distreta. No seria capaç de dir exactament en quin moment he arribat a aquest paratge terminal ni tampoc quant de temps porto observant com l'aigua salvatge que hi ha sota els meus peus em crida perquè em reuneixi amb ella en un somni profund. Em sento a kilòmetres de casa i a centímetres de tu.

És sens dubte un paisatge majestuós, en aquest espai coincideix tot allò que s'ha d'admirar i témer, on la consciència de la vida i la consciència de la mort es fusionen en un sol pla. Sembla que estigui protagonitzant un dels quadres de Friedrich. No m'espanta la caiguda, ja he provat el terra. M'escolto respirar i penso: «*Encara segueixes aquí? Ja és hora de veure com saltes*».

Llavors m'adono d'un fet: m'he convertit en el meu pitjor malson. Mira'm, m'estic convertint en tu. Seria molt fàcil acomiadar-me del món en aquest instant. Seria tan fàcil que tan sols amb unes passes acabaria amb tot. M'acomiadaria de tot el patiment de per vida. Tot fora. No sentiria res. Ràpid i eficaç. Però no puc fer-ho. No puc ser tan dèbil com tu. Haig de ser fort i aprendre a seguir nous camins. No cauré en el mateix abisme que tu.

Ara la lluna, cansada, ja se n'està anant a dormir, es submergeix en la immensitat d'aquestes aigües encantades i el sol comença a treure el cap mentre pinta el cel d'un color ataronjat. Comença a clarejar.

Decideixo sortir corrents del lloc on em trobo. Fujo d'aquests pensaments. S'ha acabat. Crido per no haver d'escoltar-me. Corro per no haver de saltar. Necessito allunyar-te dels meus pensaments i crear un nou espai on mai t'hagi trobat a faltar.

T'imagino ara mateix, siguis on siguis, acariciant-te l'espatlla amb la mà dreta, diminuta i freda. Pensant en el que vas decidir

perdre i en el que vas guanyar, i entenent que vas escollir un camí equivocat, i que ara mateix et penedeixes del que vas fer a causa de la desesperació del que no troba mai la sortida d'emergència. Com pots haver deixat el teu germanet sol davant d'aquest abisme?

Decideixo deixar de córrer. Em giro i veig al meu voltant els primers individus que saluden la llum del sol. Em trobo exhaust, així que m'assec en el primer lloc que trobo. Llavors, començo a obrir la funda de la guitarra. Sé que amb la música aconsegueixo aïllar-me del món, i sóc capaç així de crear noves partícules a cada acord que realitzo. I també sé que a través d'ella puc aprendre a tirar endavant, i així aconseguir desfer-me de totes les corretges que em lliguen a aquest patiment.

Ara sé que no és bo romandre constantment en la melancolia, m'oblido així de viure. No obstant, si alguna cosa bona té el fet d'haver-ho perdut tot, és que ara només es pot guanyar.

Decidit, començo a tocar.

*'Cause all of the stars, are fading away
Just try not to worry, you'll see them some day
Take what you need, and be on your way
And stop crying your heart out
Oasis, «Stop crying your heart out»*

Segon Premi Grup E
Enric González Gonzalo
Cabrera de Mar

SONEN LES CAMPANES

En Josep està a l'horta. Arrenca amb fruïció unes males herbes que amenacen amb fer malbé les tomaqueres que tant li ha costat tirar endavant. Està ajupit, amb l'esquena doblegada, i sent el sol inclement que li cau a l'esquena. És mitjan mes de juliol i la calor no descansa, malgrat ser molt d'hora. Sap que d'aquí a poc no podrà seguir treballant-hi i ho haurà de deixar per després de fer una becaina. Està desitjant pujar cap al poble a fer un got de vi abans d'anar a dinar. Avui, però, intentarà no passar per davant de l'església. El senyor rector no li va fer bons ulls l'altre dia. "Sant Feliu sap que no vas venir a missa la setmana passada", li va dir.

La Dolça, que restava ajupida a prop del pou, comença a bordar. La Dolors, la dona d'en Josep, s'acosta amb el cistell de l'esmorzar a una mà i estira en Jaumet de l'altra. Ai, en Jaumet... El nen de les seves vides. Viu i eixerit com ell sol. El dia que el van dur a veure les gallines d'en Viñals, en Jaumet va riure com mai.

—Com vas, Josep? Ja et porto l'esmorzar. Vinc de cal Conde i allà m'he trobat la Montserrat de can Teixidó. Que el seu fill Quimet festeja amb la nena de can Pujol! Què et sembla?

—Molt bé, Dolors. Vine, Jaumet!! Vine, que esmorzarem!

La Dolors i en Josep s'asseuen a sota de l'ombra de la figuera a esmorzar mentre en Jaumet juga amb la Dolça. En Josep es queda embadalit mirant-los i, satisfet, pensa en com n'és, de bona, la seva vida. Malgrat els temps incerts que els havia tocat viure, no podien queixar-se. Molts altres ho havien perdut tot.

—Les tomaqueres em tenen fregit. No hi ha manera de treure el pugó. Sort que els cogombres i els pebrots van tirant, que si no... Ah, i aquestes mongetes del ganxet, que estan creixent la mar de bé.

De cop i volta, se senten les campanes de l'església. La Dolors i en Josep es miren sorpresos. No són hores de sonar... Què deu haver passat? Ha mort algú?

—Dolors, agafa el nen, corre. Deixa l'esmorzar. Calla, Dolça! Anem, Dolors!

Arrenquen a córrer i tot just davant de can Català troben el germà d'en Josep, en Joan.

—Què passa, Joan? Tothom corre cap amunt. En saps res?

—Res, germà, res. Alguna cosa greu, això està clar. Si no, no sonarien les campanes.

Passen per davant de can Simon i ca Pepeta del Café i es van trobant amb altres cabrerencs tan espantats com ells. Esbufegant arriben a l'església. S'hi han aplegat uns 30 vilatans. Suen de valent, entre la calor, els nervis i l'esforç. Es miren els uns als altres, sense saber què dir, sense saber què preguntar, sense saber si algú ha mort, si algú ha tingut un accident a la fàbrica de la plaça, si hi ha un incendi...

La gent xiuxiueja. Els rumors s'escampen com la calitja que alguns matins de l'hivern i la primavera cobrien el poble. Malgrat tot, sabien que ningú podia dir del cert què era el que estava passant. La gent aplegada a la porta de l'església no es podia refiar del que ells mateixos estaven inventant.

—Marcel, on són els Pujol? Avui feien crema de fulles de l'horta. No deu ser que...?

—Apa, què dius? No pot ser... Hi tenen la mà trencada. Ho tenen sempre tot molt controlat.

—La Maria de cal Parera s'ha posat de part? Està bé la criatura? Què passa?

—No ho sé, Quim, no ho sé...

Mossèn Coll surt esperitat de la rectoria. Porta un paper a la mà. Sua i li rellisquen les ulleres. Gairebé ensopega amb la sotana, que en aquells moment li deu caure com un suplici.

—Josep, Joan, Quim!! Escolteu! M'acaben de trucar del bisbat. Ha passat una cosa terrible, terrible... Ai, Déu meu, això no pot ser...

S'asseu esbufegant i respirant arrítmicament a la pedra de la porta de l'església. Està vermell, mig plorós... Arruga el paper que duu a la mà i, assecant-se la suor amb un mocador, comença a parlar.

—És la fi, és la fi... Estem perduts... No hi ha res a fer... Jo ja sabia que això passaria tard o d'hora. Sabia que aquest Azaña no ens portaria més que problemes. Aquests rojos ens havien de portar la desgràcia!! —brama estirant les mans cap al cel.

—Com? Què? Què diu, mossèn? Què està dient? —és en Josep qui parla—. Què vol dir amb la desgràcia? Què havia de passar tard o d'hora?

En Josep posa la mà a sobre de l'espatlla de la Dolors, que ara estreny en Jaumet entre els seus braços.

—M'han trucat del bisbat i m'han dit que un tal... un tal... —comprova les notes que ha escrit al paper rebregat que encara conserva a la mà i titubeja— un tal Franco... Franco? Sí, Franco. Doncs aquest tal Franco, que és un militar que estava a l'Àfrica, ha fet un cop d'estat, un cop d'estat, un cop d'estat —apuja el to de veu— i declara l'estat de guerra al govern de la República. Això és la fi, la fi!! —abaixa el cap abatut i es frega la cara amb la mà.

S'han anat aplegant més cabrerencs. Les dones comencen a plorar i les criatures, com si sabessin que això és el que havien de fer, callen i s'arramben als vestits de les seves mares. Alguns homes tanquen els punys amb força, criden, s'enfaden i escalfen l'ambient. D'altres busquen una mirada còmplice d'algú altre que estigui tan espantat com ells ho estan.

—Anem, Dolors! Anem! —diu en Josep estirant de la mà la seva dona.

—No, Josep! Ens hem de quedar, hem de saber què passa—. En Jaumet somiqueja als braços de la seva mare i mira espantat el seu pare. Mai l'havia sentit cridar d'aquella manera.

—Desgràcia, desgràcia... —crida mossèn Coll.

—Què se suposa que hem de fer ara? —preguntà en Benet—. No ens podem quedar de braços plegats. La República Catalana necessita que lluitem.

—Què dius, la República Catalana? Deixa de dir bajanades —va dir en Cabot—. El que hem de fer és fugir, fugir abans no sigui massa tard.

—Fugir? Fugir? I que tot el que hem aconseguit ens ho prenguin de les mans? —va dir un altre.

—A les armes!

—Ens hem d'organitzar!

Les veus es van començar a creuar. La cridòria va augmentar progressivament. En Josep, mirant a terra, abatut, va sentir la mà de la Dolors al seu braç. Va trobar una mirada de pànic al seu rostre. La Dolors negava amb el cap. No, no...

—Hem de marxar. Cap a França —va dir amb un fil de veu.

Incrèdul i mig perdut en els seus pensaments, en Josep no sabia què dir ni què fer. Va mirar en Jaumet, que recolzava el cap a sobre de l'espatlla de la seva mare, i va trobar la veu que li havia faltat fins a aquell moment.

—No, Dolors. Tu te'n vas amb el nostre fill. Jo he de lluitar per allò en el que crec. Ves-hi amb en Jaumet. De seguida que jo pugui, vindré amb vosaltres.

Cabrera de Mar, 22 de maig de 1976

Mossèn Raimon Canalias és al seu despatx. Prepara el sermó d'aquest diumenge. Bufen temps de canvis, després que fa uns mesos morís Francisco Franco. Sent el timbre de la rectoria i quan obre la porta hi troba un home d'uns 40 anys, amb barba poblada. Vesteix una americana, tot i que comença a fer caloreta.

—Déu vos guard. Què desitgeu?

—És vostè el mossèn de la parròquia? —va preguntar l'home de la barba en català però amb accent francès.

—Doncs sí, sóc jo. En què el puc ajudar?

—Voldria saber si puc batejar el meu fill a la seva parròquia. Vinc de França, per si no ho ha notat —va dir amb un mig somriure l'estrany.

—Home, no és gaire usual, perquè vostè no és del poble, però no hi veig cap inconvenient —va dir mossèn Canalias amb to afable—. Com es diu el petit? Bé, com li voleu posar?

—Es dirà Josep.

—Poc francès, aquest nom...

—El meu pare se'n deia. Era català —va dir l'home de la jaqueta.

—Ah, sí? D'on era? —va preguntar el rector sorprès.

—De Cabrera. De fet... jo també sóc fill de Cabrera.

Accèssit Segon Premi Grup E
Jordi Dotras Targas
Canet de Mar

NO M'IMPORTA

Res no havia estat fàcil en la vida de l'Alba. Orfe de mare des dels dos anys, el seu pare sempre l'havia tractada com allò que havia estat a l'inici: un accident. Que es portés onze i dotze anys amb les seves germanes ja indicava que havia vingut al món per sorpresa, sense que ningú no l'esperés, com un rovelló que apareix al desembre quan tots els boletaires ja han penjat el cistell. L'Alba estava condemnada a trobar un boletaire expert, que no es deixa enganyar per l'època de l'any i que sap fins quan el bosc li donarà el que busca; o bé per un de desorientat que per sorpresa es troba una perla barrejada entre les fulles ja despenjades dels arbres.

La rutina que seguia l'Alba era estricta com el seu pare, l'Ignasi, un home bastit al voltant de vells costums i una moral cristiana impecable en la façana i més que dubtosa de portes endins. Cada matí a les sis l'Alba sortia de casa seva, tris-tras, cap a la fàbrica. Tot i que tenia 20 anys, ja en feia sis que hi era. El cap, el senyor De Fluvià, un bon amic del pare, n'estava força content. Era ben enamoradissa, però això no li impedia rendir a la feina, perquè tenia una capacitat de sacrifici envejable. I el més important per a tot empresari: era molt discreta, obeïa el que li deien i no socialitzava amb les companyes. Només es feia amb dues noies que coneixia de l'escola, la Margarita i la Mercè, si bé elles dues tenien un caràcter més obert.

L'Alba tenia una gran passió: els nois. Li agradava mirar els que treballaven a la fàbrica, o els mossos que venien a dur el material. S'enamorava, segons deia, cada dos per tres. Malgrat tot, mai no havia parlat amb cap d'ells. L'Ignasi li havia tallat d'arrel qualsevol símptoma de desig sexual i interacció cap als homes, ni tan sols era capaç de saludar els seus cosins fent-los dos petons: es limitava a abaixar el cap i traçar un somriure que no dissimulava que era forçat. El que ella volia era tenir un promès i casar-s'hi i tenir fills. I els estimarien. Com la seva mare no l'havia poguda estimar i com

el seu pare no havia volgut fer-ho. Seria la seva petita venjança, una venjança en forma d'amor.

Era estiu, finals de juny. El sol desfeia qui s'atrevia a sortir de casa seva com si fos al pic de l'agost, i això que ja eren les sis de la tarda, però no era impediment perquè els nois del poble estiguessin engalanant la plaça de l'església per fer-hi el ball de festa major aquell mateix vespre. La revetlla de Sant Pere era esperada per tothom, des dels marrecs, que ja veien com no havien d'anar a escola, fins als més grans, que recordaven els moments compartits en aquella plaça i participaven aplaudint al ritme de l'orquestra. Els que més esperaven el ball de festa major eren, sens dubte, els joves. L'Alba hi anava cada any des que havia complert els 15 amb l'esperança de conèixer l'home de la seva vida. Cada any, però, es repetia el mateix. Il·lusionada, mirava al seu voltant però quan un noi li demanava per ballar, ella deia que no morta de vergonya. Lluny de frustrar-se, allò li feia aplicar-se i, a cada símptoma de seducció, per ínfim que fos —des d'un somriure innocent a un “vols ballar?”—, li donava la certesa que l'amor existia i que un dia vindria a picar a la seva porta. Però ja en tenia 20, la majoria de les noies de la seva classe s'havien casat i moltes havien tingut criatures.

—No m'importa —es deia a si mateixa.

Durant la tarda es va estar mirant al mirall i emprovant-se tots els vestits que tenia. En va descobrir un de feia dos anys, curt, just per sota dels genolls —el pare no li permetria sortir així de casa!—, amb un estampat de flors llampants vermelloses sobre un fons blau marí prou apagat per no fer la guitza a la vista. I sense mànigues! Li va demanar a la seva germana gran, l'Anna, que la pentinés, hi tenia molta traça. Li va fer un recollit molt elegant que havia vist en una revista, i els cabells llargs, fins, terrossos de l'Alba eren ideals per fer-l'hi. Dos tirabuixons li queien per damunt dels pits. S'hi van estar una bona hora i mitja, just abans que les amigues de l'Anna arribessin a casa seva perquè també les pentinés a elles. Havent sopat l'Alba va sortir cap al ball amb la Margarita i la Mercè, que van anar-la a buscar. L'ambient aquell dia era tan bo que fins i tot el dur de l'Ignasi no només no va fer escarafalls, sinó que fins i tot va donar-li un duro.

La plaça era un batibull de crits i riures, i de fons, la música de l'orquestra, la mateixa de cada any, era el motor de tanta alegria. La Margarita i la Mercè van trobar-se les seves parelles mig de ca-

sualitat entre la multitud i mig a consciència perquè així havien quedat. Es van saludar i, de cop, l'Alba va rebre una empenta. En girar-se es va trobar un noi a un pam de la seva cara. Es van mirar. Ell, pura seguretat, va apropar-se-li a l'orella per disculpar-se. Ella, pura tímidesa, va abaixar el cap i no va emetre més que un so que tenia la intenció de ser un "tranquil" però que no va arribar a ser. "Com et dius?", va fer ell. "Alba", ella, concisa. "Toni". Veient que la noia no responia, va seguir: "Ballem?". La Mercè i la Margarita s'ho miraven de reüll per no posar encara més nerviosa la seva amiga, tot i que sense ni mirar gaire ni encara menys sentir-la, podien intuir la conversa que havien tingut.

En Toni era un noi del poble del costat, alt, tres anys més gran que elles, i de qui la Mercè i la Margarita no havien sentit a parlar gaire bé. Es miraven l'Alba però no gosaven dir-li res, era el primer noi amb qui havia aconseguit parlar durant més de dos minuts i que havia aconseguit fer-la ballar.

L'endemà, dia de Sant Pere, l'Alba i en Toni es van trobar a mitja tarda. Havien quedat darrere de l'església perquè ningú no els veiés, però ell ja s'havia fet notar arribant al poble en la seva sorollosa moto. En veure's es van abraçar formant un sol cos i ell li va fer un petó als llavis al qual ella va respondre. Tots dos, embriagats d'aquella solera i de la passió de quan s'és jove, van agafar la moto: era millor que ningú del poble no la veiés amb un noi, la notícia arribaria al seu pare massa ràpidament. Quan va ser a casa, negra nit, va provar de dissimular la seva felicitat davant de la mirada furtiva de l'Ignasi, que sense que ningú li ho hagués dit ni res a part d'un somriure jove ho evidenciés, ja sabia que la filla s'havia vist amb un noi.

—Aquest noi és força conegut, no té cor —va dir la Margarita quan van tenir un moment a la fàbrica l'endemà.

—És un desgraciat, te les farà de tots colors —va afegir la Mercè.

L'Alba, a qui tenien per una persona vulnerable, va respondre:

—No m'importa. Em pot passar qualsevol cosa, però ara mateix el tinc a ell. I el que pensin els altres m'és igual: no m'importa.

No li importava perquè sabia que en sortir de la fàbrica ell l'anava a buscar, i mentre eren junts la resta del món no existia. L'Alba tenia els braços d'en Toni que l'abraçaven, els seus llavis que la besaven, tenia el seu cos dolç i calent. Se sorprenia de les paraules de les seves amigues, que li desaconsellaven tot allò que aleshores

descobria i que tant gaudia. Ho trobava incompreensible. Anaven a casa seva perquè en Toni, no seguint gaire els costums, tot i no estar casat, vivia sol. Allà hi passaven llargues hores en què l'Alba experimentava unes sensacions que mai abans ni havia intuït. En tornar a casa el ritual era el mateix: saludar en entrar, evitar qualsevol contacte i dutxar-se immediatament. Què diria el pare si sabés que s'està veient amb un home? L'Ignasi sabia des del primer moment que la seva filla petita si no era a casa no era perquè hagués marxat amb les amigues, sinó perquè festejava amb algú. És clar que si aquell home tan conservador hagués sabut tota la veritat, ho hauria tallat de soca-rel.

Durant dues setmanes l'Alba i en Toni s'havien estat veient gairebé cada dia. Ell l'anava a buscar a la feina o quedaven darrere de l'església, això ho decidien el dia anterior, d'una manera tan improvisada com l'Alba creia que s'estava gestant aquella relació. Un dimarts, abraçats damunt del llit, ella li va dir que l'endemà sortia a la una, que si l'aniria a buscar. Ell va fer un soroll similar al que ella va fer la nit que es van conèixer, donant a entendre que sí, que seria allà. Però dimecres, en el moment que l'Alba va travessar la porta, contenta de veure el seu amant, no hi havia ni Toni ni moto. Va esperar deu, quinze, vint, trenta, quaranta minuts. Veient que no apareixia, moixa, va decidir tornar a casa pensant que potser hi havia hagut un malentès. Ni dijous, ni divendres, ni dissabte tampoc no va venir. Diumenge, com que era festiu, va escapar-se a l'hora que sempre quedaven —a dos quarts i deu de cinc— darrere de l'església: no hi havia ni pols.

El dilluns següent, la Margarita i la Mercè van veure la seva amiga amb l'ànim més baix que de costum. El seu tarannà tornava a ser l'habitual: saludava de manera neutra, amb un to de veu neutre, una mirada neutra i unes ganes de treballar com les d'abans, limitant-se a fer bé la seva feina.

—Ja t'ha deixat? —la Mercè, burleta.

L'Alba es va quedar en silenci.

—M'han dit que la seva família se n'ha anat a viure fora i que ell també ha marxat —va afegir la Margarita.

—No m'importa —l'Alba, sanglotant—. Em pot passar qualsevol cosa, però em queda el passat. I el que pensin els altres m'és igual, no m'importa.

Aquella nit, que va passar sola, va estar abraçada únicament pel record d'un passat efímer però carregat de felicitat. L'entrada, però sobretot la sortida de la fàbrica, li recordaven quan en Toni anava a buscar-la. Aquests records, tan importants per a ella, i qui sap si superflus per a ell, eren l'únic que podia conservar del noi. Tenia una manera de tornar a aquells dies breus però intensos, tancant els ulls i cantant la cançó que estava tocant l'orquestra a la plaça del poble en el moment que van topar. Li havia quedat gravada a la memòria. Cantava i cantava amb els ulls ben tancats, amb força. Aquella força que neix de la ràbia. De la impotència. Però, malgrat tot, amb una espurna de felicitat perquè per fi havia viscut. Havia deixat la platea per pujar a l'escenari. Durant quinze dies havia estat important per a algú, o si més no s'hi havia sentit. Dues setmanes en què es va sentir més estimada que en 20 anys pel seu pare. I ara?

—M'és igual, ja no m'importa.

Primer Premi Grup F
Georgina Val del Campo
Cabrils

«EXULANSI»

(Del neologisme anglès *exulansis*, que prové del llatí *exulans* «desterrat» o «aïllat».)

n. Tendència a renunciar a parlar d'algun sentiment o experiència perquè no et sents capaç de transmetre'l, ja sigui perquè no trobes les paraules exactes per descriure'l o perquè els altres són incapaços d'entendre'l si no l'han experimentat.)

Sonder

De l'alemany *sonder* «especial»

n. Consciència i comprensió que qualsevol persona que et creues té una vida tan profunda i complexa com la teva.

L'Aina Borràs —vint-i-dos anys, cabells curts, vestit llampant, cap als núvols, agenda plena de coses per fer i convenciment rotund que té temps per fer-les totes quan tant les lleis de la física com la seva pròpia experiència suggereixen el contrari— va sortir del pis amb la sensació que es deixava alguna cosa per fer. A veure, havia comprat begudes pel sopar del vespre, preparat el número de telèfon del restaurant de sushi a domicili per trucar-hi més tard, instal·lat l'equip de música (qui hauria dit que existien tants cables diferents), posat menjar al gat, carregat el mòbil... No, no semblava que es descuidés res. A més, ja feia tard; no tenia temps per perdre.

Va veure que al fons del passadís l'ascensor era a punt de tancar-se, així que va fer una correguda i va aconseguir ficar-s'hi. Quan l'ascensor es va obrir, però, va sortir-ne sense mirar i va anar a xocar contra el veí del quart, i una mica més i cauen a terra.

—Ui, ho sento! —va exclamar l'Aina, veient que l'home anava amb una bossa plena d'ampolles—. Que s'ha trencat res?

Ell va fer que no amb el cap i es va ficar a l'ascensor amb un somriure.

Vaja, semblava que algú més tenia convidats a sopar. Potser família? Amics? Instal·laria un equip de música, també? Demanaria

sushi? Tenia algun gat a qui hagués hagut de posar menjar, i un mòbil tan vell que calia carregar tres vegades al dia per anar bé?

Va sacsejar el cap per tornar a tocar de peus a terra i va enfilel el carrer amunt fins a la parada de l'autobús. Evidentment, l'autobús va arribar quan encara li quedaven uns vint metres, però es negava a fer més tard, de manera que va fer la segona cursa de la tarda i va aconseguir enfilel-se a l'autobús abans de treure el fetge per la boca. Va preparar el seu tiquet per validar-lo, però semblava que la dona de davant seu tenia problemes perquè la màquina li escopia el tiquet tota l'estona. Després de quatre intents, la dona va mirar el tiquet de prop amb desconfiança, va fer petar la llengua, va donar una coça al terra i es va girar amb cara de pomes agres per anar a parlar amb el conductor.

Quan l'Aina es va asseure, es va intentar imaginar el mal dia que presumiblement duia la dona. Potser l'havien fet fora de la feina, el marit l'havia deixat per una de més jove, havia d'anar a l'hospital a veure el seu germà, que acabava de tenir un accident, i ara resultava que a sobre tenia el tiquet del bus caducat. No, massa dramàtic; tornem-hi: Havia fet tard a la feina, l'havien esbroncada, s'havia barallat amb el seu germà i ara tenia el tiquet del bus caducat. Sí, per la cara que feia, era *aquella* mena de dia.

Durant el trajecte, l'Aina es va distreure amb les dues nenes que seien davant seu. Tenien una edat similar però no s'assemblaven gens, així que no eren germanes. Però no parlaven entre elles i pràcticament feien veure que no es coneixen, així que no eren amigues. Però si estaven assegudes juntes... L'Aina va desviar la mirada cap a les dues dones del costat, que la feien petar animadament, i es va adonar de la correlació de faccions. Ah, les mares eren amigues i a les nenes els tocava estar juntes tot i que no es podien ni veure. Quina llauna.

Quan va arribar a la parada, l'Aina va veure que els seus amics ja l'esperaven.

L'Andreu —estudiant de cinema, cabells arrissats, una mica de barba, veu molt greu, més tímid del que voldria, intenta passar desapercebut però és molt més alt i gros del que es pot permetre una persona tímida que intenta passar desapercebuda— li va adreçar un somriure i es va col·locar bé les ulleres de pasta que duia amb el seu habitual gest tranquil i pausat.

L'Adela, per la seva banda —cos esvelt de ballarina, cabells llargs

i rossos, somriure sincer, li agraden molt els dolços però està a dieta perquè té una representació d'aquí a un parell de setmanes i menteix cada vegada que diu que «ho porta bé», la va saludar amb el braç fent petits saltirons.

—Perdoneu que faci tard —es va disculpar l'Aina—. He tingut problemes per instal·lar l'equip de música nou. Però us agradarà saber que tindrem música per sopar!

—Genial! —va fer l'Adela, mentre començaven a caminar—. En tinc moltes ganes. No em puc creure que per fi veiem l'Albert!

L'Albert —últim component del grup, estudiant de Belles Arts, esprimatxat, bohemí, fa un any que és d'Erasmus a Florència, no l'hem vist encara però no patiu que ja sortirà durant el sopar— aterrava a l'aeroport de Barcelona a les set de la tarda, i es veurién després de molt de temps al pis de l'Aina, pel sopar de benvinguda que li havien organitzat.

—Per cert —va dir l'Andreu—, vols que l'Adela i jo portem begudes?

—No, no cal; ja n'he comprat aquest matí —va respondre l'Aina—. Però encara no he fet les postres, si voleu passar per alguna pastisseria...

—I què us semblen uns iogurts desnatats? —va proposar l'Adela sardònicament, pensant en el tutú que encara no li pujava pels malucs.

—Però si no tens més que ossos! —es va queixar l'Andreu—. Quant fa que no menges dolços?

—Vint-i-tres dies, quatre hores i... trenta minuts aproximadament —va contestar l'Adela mirant el rellotge—. Aquesta nit he somiat durant una estona que em banyava en una piscina de xocolata. La resta de la nit, l'he passada en blanc, calculant quants grams he de perdre per dia abans de l'estrena... Però ho porto bé.

—Uf, jo també estic passant unes nits complicades... —va explicar l'Aina—. He de presentar un treball d'aquí a una setmana i ni tan sols sé de quina temàtica el vull fer, encara.

—Jo m'adormo de seguida fent una llista del que he de fer l'endemà —els va comentar l'Andreu, al ritme de les seves passes llargues i pausades, que elles havien de seguir pràcticament corrent—. Quedar amb algú per fer un treball, treure tal llibre de la biblioteca, anar a comprar, posar la rentadora...

—La rentadora! —va exclamar l'Aina, posant-se les mans al cap—.

Sabia que em deixava alguna cosa per fer!

—Ja la faràs demà, dona...

—Sí, en pilotes —va respondre l'Aina—. Porto dues setmanes oblidant-me'n i crec que no em queda ni roba interior!

—Potser hauries de deixar de fer tantes coses... —va suggerir l'Adela.

—I ara! —va fer l'Aina—. Tot controlat. D'aquesta nit no passa.

* * *

Kenopsia

Del grec *kenosis* «buit» i *opsia* «veure»

n. Atmosfera trista i aclaparadora d'un lloc que normalment és ple de gent però ara és desert o abandonat.

—Noies, us fa res si passem un moment pel campus, que ahir em vaig deixar un DVD a classe de Guió Audiovisual? —els va demanar l'Andreu.

L'Aina i l'Adela van fer que no amb el cap i van girar un carreró que tothom feia servir com a drecera fins a la Universitat.

—Que fort! —es va meravellar l'Aina, veient com tots tres caminaven còmodament per aquell carrer que entre setmana era tan concorregut—. Normalment un ha d'anar esquivant alumnes, professors, motos, bicis, llibres, apunts i tota mena de coses, per aquí.

—No hi havies vingut mai durant el cap de setmana? —li va demanar l'Andreu i l'Aina va fer que no amb el cap—. La sensació es fa més estranya una vegada hi entres.

Tenia raó.

Quan van travessar la plaça principal, que reunia les aules, la biblioteca i l'edifici de tallers, a l'Aina li va semblar que de cop i volta havien travessat un portal a un futur on ja no hi havia ningú sobre la faç de la terra; un món desolat, abandonat, on només hi quedaven fantasmes dels qui l'havien habitat. La terrassa de la cafeteria era deserta; les taules netes, les cadires desocupades. Ningú no seia als bancs de la plaça, conversant amb un company o simplement resseguint uns apunts. Cap alumne no sortia disparat de la biblioteca perquè feia tard a la propera classe, quan s'havia entretingut en un treball en grup. I el silenci era tan intens que pràcticament ressonava.

—M'acompanyeu a l'aula o preferiu esperar-me? —va demanar-los l'Andreu.

—Anem-hi tots, que em fa gràcia veure on feu classe —va respondre l'Adela, que era l'única del grup que no estudiava allà, i totes dues van seguir-lo per la porta principal.

A dins, els passadissos semblaven més amples, i més llargs, i les parets feien eco. L'Aina es va sentir com algú que es canvia de casa i passeja per última vegada pel que havia estat la seva llar, ara desocupada de totes les seves pertinences, dels seus ocupants, del que feia que fos una *llar*. No era una sensació del tot desconeguda, per això. L'havia sentida altres vegades: quan caminava per un parc molt d'hora al matí, i el silenci resultava més eixordador que els crits dels nens; quan acompanyava el seu pare a l'oficina un cap de setmana a recollir alguna cosa, i per alguna raó tenia la sensació de ser allà d'amagatotis, patint per si l'enxampaven en una zona restringida, o quan entraven els primers a sopar amb amics a un restaurant d'aquells tan grans, i de cop i volta semblaven sorollosos i esvalotadors comparats amb la resta de comensals inexistents. En aquella mena de llocs, l'absència de gent brillava tant com un cartell lluminós.

Van arribar a l'aula finalment i l'Adela i ella es van quedar a la porta, esperant que l'Andreu agafés el disc de sota d'un dels pupitres. Les seves passes van ressonar per la sala com si portés micròfons a la sola de les sabates, i la seva ombra es va projectar a la paret contrària als finestrals com una silueta inquietantment solitària. Quan l'Andreu va sortir, l'Aina es va quedar un instant més mirant l'aula des del llindar. La pissarra en blanc, amb un guix abandonat, que demanava a crits que algú l'agafés. Les cadires endreçades, que esperaven, avorrides, que les ocupessin de nou. Els grans de pols, que entre setmana eren del tot invisibles, es passejaven per l'aire en letargia, i tota la sala semblava haver caigut en un son profund i continuat, anormal, infinit.

No era només que el nombre total de persones a la sala fos zero; per descriure-ho bé, necessitaria números negatius.

—Aina! Que no vens?

L'Aina es va apressar a seguir els seus amics, amb la sensació que deixava el seu pensament enrere, abandonat també a l'aula.

Estranyament, quan van sortir de nou al carrer va semblar que el sol brillava molt més.

* * *

Vellichor

Del neologisme anglès *vellichor*, que a la vegada prové de la semblança amb la paraula grega *petrichor* «olor de la pluja sobre terra seca».

n. *Affició o melangia que produeixen els llocs plens de llibres vells.*

—Ai, mireu! —va exclamar l’Aina quan creuaven el carrer—. La llibreria de llibres de segona mà de la qual us parlava l’altre dia! Voleu entrar-hi a xafardejar?

Tan bon punt van entrar els va inundar aquella olor tan característica dels llibres vells que porten ja un temps sense que ningú els obri. És una olor curiosa, una barreja entre fusta, tinta, cuir, humitat i pols, que són olors que normalment resultarien desagradables per separat, però que en una biblioteca o en una llibreria de llibres de segona mà resulta estranyament embriagadora i t’invita a quedar-te, a observar, a vagar per les estanteries silenciosament amb un aire distret, com si la vida real s’hagués quedat a fora, al carrer, i ara estiguessis suspès en una bombolla aliena a la resta del món.

La llibreria no era gaire gran estrictament parlant, però un s’hi podria perdre. Aviat l’Aina va perdre de vista els seus amics, que havien desaparegut rere les estanteries plenes a vessar de volums de totes les mides. Hi havia llibres grans i vells amb cobertes de cuir, llibres petits de butxaca, llibres de colors vistosos i amb llampanants lletres al llom, llibres amb lletres tan petites que es necessitava una lupa per poder-les llegir, llibres amb boniques il·lustracions a les portades i d’altres que desplegaven meravelles a cada pàgina que passaves. Alguns estaven col·locats ordenadament a les estanteries, d’altres estaven apilats sobre taules o sobre altres llibres, encara esperant ser col·locats.

L’Aina en va fullejar uns quants que li van cridar l’atenció. La majoria eren llibres d’aventures o de fantasia, o llibres que l’atreïen amb alguna portada captivadora. Potser algun dia les històries que ella escrivia també atraïrien algú que entrés en una llibreria com aquella.

Tot i que l’ambient era definitivament agradable i encisador, d’alguna manera també resultava trist i esglaiador. Estava envoltada de desenes, centenars de llibres replets de milers i milers de pàgines que mai no tindria temps de llegir, cadascun tancat en el seu propi món, que va ser imprès, enquadernat i segellat, com una sala que l’autor hagués abandonat i tancat amb clau feia molt.

Ara en reconeixia l'olor. L'olor dels llibres és l'olor del *temps*.

—Ei, Aina —la va fer tornar en si l'Adela, que va aparèixer per darrere d'una estanteria—. Hauríem de marxar. Portem una hora aquí dins.

—Què dius? Una hora? —es va escandalitzar l'Aina, mirant el rellotge—. No pot ser, si hem entrat fa no-res...

—Ja... és com si fóssim en una altra dimensió, oi?

És clar. Aquell era el motiu. El temps i l'espai es distorsionen a les biblioteques i les llibreries, perquè els llibres que contenen ho causen. Com podria ser d'una altra manera? Cada llibre conté diversos escenaris, diferents quantitats de temps, de línies argumentals i temporals. Cada llibre conté un món. Tant se val quines mesures tinguin les parets d'una llibreria, perquè de dins són molt més grans que de fora. Per això un s'hi pot perdre, per això el temps es para o avança a una velocitat vertiginosa. Per això no hi ha mai prou espai en una estanteria, per molt gran que sigui. I una llibreria no és res més que un forat negre ple de paraules.

L'Aina va tancar el llibre que estava fullejant i va decidir endur-se'l. Sabia que tenia un fotimer de llibres a casa que encara no havia llegit mai, però comprar llibres era com un vici. No importava. Ja es podia comprar la llibreria sencera, que l'endemà sortiria i aniria a buscar-ne una altra, a veure què trobava. Perquè, per algun motiu, un sempre vol un llibre nou.

—Tant de bo me'n pogués endur aquesta olor a casa, també —va comentar-li l'Aina a l'Adela mentre pagava el llibre.

—Sí, és una olor com dolça, oi? —va fer ella—. A mi em fa venir gana. Però ho porto bé, eh?

Quan van sortir, es van dirigir directament al pis de l'Aina, perquè se'ls havia esgotat el temps en aquell vòrtex espai-temporal ple d'estanteries i pàgines i paraules, i l'Albert no trigaria a arribar.

* * *

Rückkehrunruhe

De l'alemany *rückkehr* «retorn» i *unruhe* «inquietud, agitació».
n. *Sensació de tornar a casa després d'un viatge immersiu per descobrir que s'esvaeix ràpidament de la teva consciència.*

Quan va sonar el timbre, l'Aina va anar a obrir la porta.

L'Albert (ja n'hem parlat, però ja que hi som, aprofundim) —cabells foscos i una mica llargs, aspecte desmenjat, amable, no alça

mai la veu, porta en tot moment una llibreta d'esbossos sota el braç perquè un no sap mai quan el pot tocar la inspiració, sempre hi ha algun drama a la seva vida però els seus amics tenen la sospita que en realitat no podria viure si no fos així— era al replà, i tot i que se'l veia cansat, els seus ulls expressius deixaven veure que estava realment content de ser allà, especialment perquè tot i que no era gaire donat a les demostracions d'afecte, no li va fer res que tots tres se li llancessin al damunt.

—Com estàs?

—Bé, suposo —va fer l'Albert, encongint-se d'espatlles, mentre es treia la jaqueta i agafava la beguda que li atansava l'Aina.

—Suposes? —va demanar l'Andreu.

—Tinc una sensació estranya —va explicar ell, i tots es van dirigir al sofà per parlar, amb la música de fons—. Abans de venir he anat a deixar les maletes a casa meva i a canviar-me de roba i ha estat... estrany.

—Bé, feia gairebé un any que no hi vivies —va comentar l'Adela—. És normal que de cop i volta et resulti una mica estranya quan hi tornes...

—No, no —la va tallar ell—. El que ha estat estrany és com de poc estrany em resultava!

—Què vols dir?

—No sé com explicar-ho —va dir l'Albert, rumiant, mentre es raspava la barba—. Literalment em falten paraules per explicar-ho, i no tinc clar que ho pugueu entendre si no ho heu experimentat mai...

—*Exulansi* —va dir l'Aina, i va somriure quan tots se la van quedar mirant—. És això, aquesta sensació de ser incapaç d'explicar als altres el que sents perquè per algun motiu no ho podrien entendre.

—Jo vaig viure a França dos anys —va explicar l'Andreu, que ocupava mig sofà ell sol, mentre que els altres tres seien a l'altra meitat—. Ja en fa un temps, d'això, va ser per coses de feina del meu pare...

—A veure si tu m'entens, doncs —va saltar l'Albert—. Fa un parell d'hores, quan he posat els peus a casa... no m'ha semblat gens aliena. No com esperava. Com si només hagués estat fora durant una setmana i ara tornés a la realitat. Com si tot l'any que he passat a Florència només hagués estat...

—Un somni —va acabar la frase l'Andreu.

—Més o menys. I ara que vinc aquí, tot Barcelona se sent cada vegada més real, com si Florència hagués estat només una bombolla i se m'anés oblidant tot de mica en mica, com si els records fossin cada vegada més llunyans. I... a veure, que no és que hagi estat de viatge; hi he viscut un any! Hi tenia una vida, allà! Tenia casa, amics, universitat... I és com si tot anés desapareixent...

—T'entenc perfectament —va assentir l'Andreu, a diferència de les dues noies, que no havien experimentat mai res de semblant (i de fet, fins que l'Andreu no s'hi havia sentit reflectit, havien sospirat que només es tractava d'un altre dels drames de l'Albert)—. A mi també em va passar. I durant uns dies no serà una sensació tan forta, però a mida que vagi passant el temps...

—Què? Desapareix tot? —es va escandalitzar l'Albert.

—Evidentment que no —va riure l'Andreu, amb la seva veu profunda—. Però es va esfumant tan ràpidament de la teva consciència que arriba un moment que gairebé t'has de recordar a tu mateix que realment va passar, tot i que uns dies abans tots els records eren molt vívids, i que, com dius tu mateix, el temps que vas passar allà va ser molt real. I tot i així, tot i que la que se sent més real és la teva vida d'aquí, costa molt tornar a la rutina, i passes el dia intentant recordar escenes que cada vegada són més borroses.

—Vaja —va fer l'Aina, que es va alçar i va anar a agafar el telèfon—. No m'ho havia plantejat mai... I disculpeu que us interrompi, però hauria d'anar demanant el sopar. Us va bé si encomano sushi?

—Per a mi una amanida —va demanar l'Adela.

—Ja tornes a fer dieta? —li va preguntar l'Albert.

—Només uns dies —va respondre ella, amb la mirada afilada—. Però ho porto bé.

* * *

L'Appel du vide

Expressió francesa que significa, literalment, «la crida del buit». n. *Micropensaments suïcides que sorgeixen del no-res en les situacions més quotidianes.*

—Què us sembla si pugem a sopar al terrat, ja que fa una nit tan maca? —va suggerir l'Aina, quan li van haver entregat la bossa amb el menjar—. Tinc una taula i cadires plegables a l'armari.

Van pujar les coses entre tots al terrat de l'edifici, i mentre l'Andreu i l'Albert muntaven la taula i les cadires, l'Aina es va acostar a l'Adela, que s'havia enfilat al repeu que envoltava el perímetre

del terrat i observava la ciutat de nit, amb aquell aspecte seu tan eteri que semblava que hagués de sortir flotant en qualsevol moment. L'Aina es va enfilat al seu costat i va estirar els braços, sentint la brisa. Tot i que li encantaven els llocs alts, quan va mirar cap a baix i va veure el carrer, amb els llums dels fanals, els cotxes i els vianants, va experimentar una sensació ben curiosa. De sobte es va imaginar com seria de fàcil fer un pas endavant i...

—Aina... —va xiuxiuejar l'Adela al seu costat, també mirant cap a baix—. No et passa, que quan ets en un lloc alt, de vegades no saps com i sents una veueta que et diu...

—«Salta».

—Tu també? —es va meravellar l'Adela, girant el cap de cop i volta.

L'Aina va somriure i totes dues van baixar de seguida, i van anar a ajudar els nois a parar la taula.

—Heu tingut mai un pensament suïcida que no sabeu d'on ve ni d'on baixa? —va preguntar l'Aina entre rialles als nois.

—Què vols dir? —es va espantar l'Andreu.

—Ara mateix l'Adela i jo estàvem dretes a la vora de l'edifici i totes dues hem tingut la boja temptació de saltar.

—Ah! —va fer l'Albert mentre col·locava els coberts—. A mi em passa constantment! Mira, ara mateix, que tinc un ganivet a la mà... de vegades sense voler-ho penso, mira, ara et podries tallar les venes per aquí en un moment —va dir, fent el moviment de tallar-se el braç però a certa distància—. No ho penso seriosament, eh, és només una ocurrència que de cop i volta et passa pel cap i...

—Justa!

—De debò? —els va tallar l'Andreu, pensatiu, mentre tots s'asseien a taula i començaven a repartir-se arròs i peix (menys l'Adela, que menjava del seu plat d'enciam, *portant-ho bé*)—. A mi, diria que això no m'ha passat mai. Almenys amb els ganivets. I la veritat és que tinc una mica de vertigen, així que normalment no m'acosto mai a la vora d'un lloc alt...

—I conduint? —li va demanar l'Albert—. No has sentit mai ganes de fer un cop al volant i estampar-te contra un altre cotxe?

—Ostres, sí! —va exclamar l'Andreu, sorprès—. L'altre dia anava tranquil·lament cap a casa dels meus pares, escoltant música al cotxe, i de cop i volta vaig pensar «fes un gir i posa't contra direcció». Em vaig espantar, tu!

—Veus com sí?

—I això és normal? —va preguntar l'Andreu—. Vull dir, que li passa a més gent?

—Això sembla —va assentir l'Aina.

—Jo al principi ho associava amb els meus drames d'artista habituals —els va explicar l'Albert, amb un somriure—. Després algú més m'ho va comentar un dia i em vaig adonar que no és una cosa inusual.

—Que estrany, per això, no? —va reconsiderar l'Andreu—. En teoria els nostres instints haurien de protegir-nos del perill, no animar-nos a *palmar-la*.

—És clar que són pensaments d'un microsegon, oi? —va rumiar l'Albert amb la boca plena—. I evidentment això no vol dir que realment et vulguis matar...

—Evidentment.

—Evidentment.

—... així que potser només és que el teu instint triga només un moment més a reaccionar i és el que et fa parar.

Tots es van quedar en silenci durant uns minuts, menjant entretingudament mentre pensaven en aquesta curiosa sensació.

—Aquesta amanida és sorprenentment bona! —va exclamar l'Adela, un moment després.

—És perquè t'hi estem posant salmó i tonyina quan no mires.

* * *

Awumbuk

Del baining *awumbuk* (llengua de Papua Nova Guinea).

n. *Sensació de melangia i pesantor, però a la vegada d'alleujament, que deixen les visites quan se'n van de casa.*

—Segur que no vols que t'ajudem a netejar? —va oferir l'Adela per enèsima vegada.

—Que no, de debò —va declinar l'Aina amb un somriure—. Ja m'heu ajudat a baixar-ho tot i la casa està endreçada. De fet, com que ja és tot a la cuina en remull, crec que ho deixaré per demà al matí, que estic una mica cansada.

L'Aina va acompanyar els seus amics fins a la porta, es van fer petons de comiat i van prometre veure's el cap de setmana següent. Quan va tancar la porta, l'Aina es va fregar el ulls de cansament i va fer un sospir; havia estat un dia bonic però atrafegat i ple d'emocions, i ja tenia ganes de ficar-se al llit.

Quan va tornar a la sala d'estar, però, una nova sensació la va embriagar. La casa havia quedat molt... buida. Massa. Decididament la sentia molt més buida del que li havia semblat al matí, quan anava atrafegada comprant i muntant l'aparell de música nou. El silenci li ressonava als timpans, i tot i que se sentia alleugerida que el sopar hagués acabat i hagués anat tan bé, ara la inundava una mica de tristesa sense cap motiu aparent, com si hagués descendit la boira i hagués omplert el seu pis.

Va decidir encendre el televisor, per tenir una mica de soroll de fons, i va anar a la cuina a escalfar un got d'aigua per fer-se una infusió. Li va posar un platet de llet al gat, que va acudir a la cuina de seguida, com si ho hagués notat amb un sisè sentit, i es va posar a llepar el platet amb delit.

Després l'Aina se'n va anar al sofà mentre remenava la tassa de ceràmica amb una cullereta desgastada, es va arraulir entremig d'uns quants coixins i es va quedar mirant la pantalla del televisor sense veure-la en realitat, pensant en les seves coses.

Sempre tenia aquella sensació, quan marxaven les visites. Aquestes s'emportaven la conversa, el riure i l'entreteniment, i l'Aina es quedava sola amb un pis buit, un gat dormilega, la fatiga del dia a sobre i la sensació que la diversió s'havia acabat. Això ha estat tot, moltes gràcies i tornin aviat!

L'Aina es va prendre la infusió de menta amb calma, assaborint el gust àcid i amarg del líquid calent, que aviat li va escalfar l'estómac i la resta del cos, mentre amb la mà que tenia lliure acaronava el gat que s'havia arraulit al seu costat i ja roncava de gust. I va pensar en els seus amics.

L'Albert tenia bon aspecte. Tot i que era evident que l'any a l'estranger se li havia fet curt, l'Aina trobava que li havia provat molt. Se'l veia més serè, més obert, més experimentat. L'Andreu i l'Adela seguien tan somiadors com sempre...

L'Aina va fer un apunt mental per parlar amb els dos nois en algun moment i assegurar-se entre tots que l'Adela tornés als seus hàbits alimentaris normals una vegada hagués passat la representació. No era la primera vegada que havia de fer una dieta estricta, i després sempre tornava a guanyar el pes que havia perdut, però no estava mai de més tenir-li l'ull a sobre. La veritat era que tot i el seu aspecte eteri i trencadís, tenia una voluntat de ferro. I per això hi eren, els amics, per cuidar-se els uns als altres.

Un badall va fer que s'adonés de com n'estava, de cansada, així que va decidir anar a deixar la tassa i la cullereta al rentaplats, i va donar el dia per acabat. Quan la boira descendia, era millor tancar els ulls i esperar que passés, i que el sol tornés a brillar.

* * *

Nighthawk

De l'anglès *night* "nit" i *hawk* "falcó".

n. Pensament recurrent que només ataca de nit, que pots evitar durant dies en les hores de sol, però arriba llampant a la ment quan intentes dormir.

L'Aina es va posar el pijama, es va rentar les dents i es va dirigir a la seva habitació, passant per davant de la tauleta on tenia les coses de la universitat: llibres, apunts, la carpeta, l'ordinador portàtil. A sobre de tot hi havia les pautes que necessitava pel treball que la duia de cap des de feia dies i que encara no tenia resolt. Bé, encara faltaven uns dies per entregar-lo... ja se'n preocuparia l'Aina del futur.

Es va treure les sabatilles notant com li pesaven les parpelles i es va ficar sota els llençols, que estaven frescos i li van fer venir un agradable calfred que va passar de seguida. Va fer un parell de voltes al llit fins que va trobar la posició adequada, va arronsar els dits dels peus mentre feia un últim badall, i va tancar els ulls disposada a passar una nit del tot...

Ja tens barra, ja, va sentir que deia una veu que de cop i volta havia aparegut al seu cap. Fa un mes que saps que tens aquest treball i encara no n'has pensat ni la temàtica.

No, ara no, si us plau, va pensar l'Aina.

Quan, si no? Sempre fas igual, vinga a fer coses que t'agradi i vinga a deixar la feina per a més tard.

Demà, demà. Demà m'hi poso...

I fa una setmana que havies de trucar al dentista. Aquest queixal teu no s'arreglarà sol...

Molt bé. Avançar el treball, trucar al dentista...

Per cert, com està el teu compte del banc? Ja estàs segura que tu avui et podies permetre sortir, encarregar menjar per a quatre i comprar-te un llibre?

Prou! Va exclamar l'Aina, tapant-se el cap amb el coixí. Prou! He de descansar! Necessito dormir. Ara no. Demà m'hi poso, d'acord?

Demà ho faig tot! Miraré el compte corrent, m'organitzaré els diners que em queden per passar el mes, demanaré cita al dentista i em posaré a fer el treball. Prou.

Va tornar a tancar els ulls, va respirar profundament i va mirar de deixar la ment en blanc. Ah... ara sí. Quina tranquil·litat, quina son, quina...

I, per cert, t'has tornat a oblidar de posar la rentadora.

Segon Premi Grup F
Georgina Sabadell Simó
Argentona

L'ESTÀTUA

Els meus fills em van regalar una d'aquelles estàtues que imiten els premis de Hollywood amb una inscripció a la base que diu "A la millor mare del món". S'hi ha fixat mai com canvien de color segons la inclinació de la llum? És captivador... Qui més qui menys, tots en tenim de manies, no ho creu vostè? La meva, és asseure'm a la vora del llit amb l'estatueta ben enganxada al pit i fregar-la amb un mocador perquè llueixi més que si fos d'or autèntic. M'hi passo tantes hores que en Mateu, el meu marit, diu que de vegades sembla que perdi el món de vista, que això ja passa de taca d'oli i que hauríem d'anar a veure un metge. Però els fills li diuen que no cal amoïnar-s'hi, que és un cas claríssim de la síndrome del niu buit. L'estàtua, li diuen cada vegada que surt el tema, és com un símbol de la maternitat perduda perquè me la van regalar quan en vaig fer quaranta, i ja se sap què diuen de les crisis d'aquestes edats. Que això passa molt sovint a les dones com jo que no han fet altra cosa a la vida que cuidar-se de la família, que si ara el que has de fer és portar-la al cine o a fer un d'aquells viatges per a la gent gran i que em distregui.

No s'imagina com em molesta que parlin de mi com si jo no hi fos, o com si no hi fos tota. Però sí que els sento, i més d'una vegada he estat a punt d'explicar-los que allò que bull dins meu de fa tant de temps no és cap niu ni res que s'hi assembli, però fa tants anys que callo que ara ja no sé ni per on començar.

Jo tenia catorze o quinze anys. Amb l'escola preparàvem Terra Baixa per a la festa de final de curs i jo feia de Marta. Jo no havia pujat mai a dalt d'un escenari, més aviat era una d'aquelles noies tímides i reservades que sempre passen desapercebudes. Recordo perfectament com em sentia abans que comencés l'obra, que el cor em batejava com si m'hagués d'explotar d'un moment a l'altre, que la pell em cremava i que estava convençuda que no recordaria ni una sola paraula del text. Però just en el moment que es van apa-

gar els llums de la sala tot va canviar. No sé encara com, el text va començar a sortir de la meva boca amb una fluïdesa sorprenent i jo em movia per l'escenari amb tota la naturalitat del món. Ni jo mateixa no em reconeixia de tant que m'havia transformat en el personatge. L'ovació va durar més de cinc minuts, el públic dret. Durant setmanes no es va parlar d'una altra cosa. La mestra de literatura em va felicitar efusivament davant de tota la classe i em va pronosticar una llarga carrera en el món del teatre. Gairebé literalment, em va dir que tenia una habilitat innata per actuar. Tenim davant nostre, va sentenciar presa d'una espècie de revelació divina, la nova Margarida Xirgu. La veritat és que ningú en tota aquella aula no havia sentit a parlar mai d'aquella tal Xirgu, ni jo mateixa. Però tots, jo la primera, vam donar per fet que amb els anys arribaria a ser una gran actriu.

Els pares, contagiats de l'eufòria d'aquella mestra, em van apuntar a classes de teatre, i durant aquells mesos vaig sentir que mai no havia estat tan feliç. Cada tarda, sortint de classe, anava a l'escola de teatre a fer interpretació, cant, escenografia, escriptura teatral, mim i ballet. En un mes vaig passar al davant dels alumnes més veterans que em miraven amb una barreja de desconfiança i d'admiració continguda. Veure'm actuar feia tallar la respiració, veure'm ballar o sentir-me recitar feia posar els pèls de punta. I no ho dic jo, que m'ho deia tota aquella gent que em venia a veure de molt lluny perquè de seguida va córrer la veu que havia nascut la nova promesa del teatre català. Aviat tothom em va començar a dir la Xirgu perquè des que me n'havia parlat aquella mestra, que havia enganxat una fotografia seva a la carpeta que traguava sempre amunt i avall, com si fos una extensió més del meu cos. Mai no m'havia imaginat que es podia ser tan feliç, estava convençuda que no em calia res més, que ja tenia tot el que mai a la vida podria desitjar.

Però de la mateixa manera que la meva carrera teatral s'enlairava com un coet, a l'escola les notes anaven a mal borràs, i els pares i alguns mestres em van advertir que si no m'esforçava a aprovar els exàmens no aconseguiria el títol, i que sense el títol no em voldrien enlloc, que el teatre estava molt bé per passar l'estona però que hi havia coses més importants a la vida. Amb el cor encongít vaig abandonar les classes de teatre. Ja hi tornaràs quan trobis una bona feina, em van dir convençuts que era una dèria passatgera, un

cant de joventut. Jo no sabia què hi podia haver més important a la vida que allò que sabia fer tan bé, que feia que tothom rigués o plorés, que feia que el món s'aturés de cop i volta. I hauria volgut dir-los a tots que s'equivocaven, però no vaig gosar perquè, tant que en sabia de convèncer dalt d'un escenari, quan en baixava em tornava poruga i no m'atrevia mai a portar la contrària, i menys als pares que sempre havien estat tan bons amb mi, i que per res del món no els hauria volgut donar un disgust. Vaig pensar que quan acabés els estudis ja tindria temps de tornar a fer teatre, la vida en aquell moment em semblava infinita.

I no hi vaig pensar més fins el dia que amb uns companys de la facultat vam formar un grup de teatre amateur. Les tardes de diumenge ens trobàvem en un garatge per fer performances, que era el que estava de moda entre els joves d'aquella època. Allò era encara més emocionant que pujar dalt d'un escenari a fer teatre convencional, allò era sentiment en estat pur. No teníem guions ni idees preconcebudes, improvisàvem a partir de qualsevol cosa que espontàniament ens passava pel cap. Per a nosaltres allò era com un joc per passar l'estona, fins que un dia ens van demanar que actuéssim en la inauguració d'una exposició d'un pintor amic nostre. El que fèiem era tan transgressor que el públic va embogir i en pocs dies ens vam posar de moda entre les elits més avantguardistes del país. I no sé com, sense gairebé ni proposar-m'ho, ja tornava a notar les papallones a la panxa i el cavall desbocat corrent dins meu que m'empenyia a córrer camps a través i abandonar el camí recte, el camí traçat. Altre cop el mateix dilema, el seny o la rauxa. Em va costar de decidir però vaig renunciar al grup de teatre perquè ja tenia la carrera a tocar i després vindrien les oposicions i, si tot anava bé, aconseguiria una feina seriosa. I llavors sí que trobaria el camí planer perquè quan acabés de la feina tindria moltes hores lliures per fer el que em vingués de gust.

I no cal dir que vaig aconseguir una feina estable i per a tota la vida, però poc després vaig conèixer en Mateu, que era molt bon home i que a mi m'estimava molt. I jo també l'estimava perquè era tan ben plantat i segur d'ell mateix, que jo al seu costat també me'n sentia i no em calia patir per res. En Mateu tenia molta pressa perquè ens caséssim perquè ell era de pensaments antics, i no volia ni sentir parlar de dormir junts fins a la nit de noces. I jo, que era més oberta de mires que no pas ell, tot allò del casament

m'atabalava i no m'hauria importat gens fer Pasqua abans de Rams perquè n'estava tipa d'esperar tant per tot, que allò ja s'estava convertint en un costum a la meua vida. I de tant que m'avorria de cada diumenge anar a fer una passejada pel camí de les fonts agafats del bracet i a berenar una tassa de xocolata amb xurros, em va tornar el rau-rau del teatre. I una tarda, sortint de dinar de casa els pares, li vaig demanar a en Mateu què li semblaria que m'apuntés a fer teatre amb la gent de la parròquia per assajar Els Pastorets. Vaig pensar que s'hi avindria perquè al capdavant també era una cosa de missa, però em va dir que no era el moment, que un casament com cal no es preparava en quatre dies i que prou feina tindriem a partir d'ara amb el convit, els vestits, les flors, els confits, els vots i no sé quantes coses més. I jo poc que m'hauria imaginat que un casament fos tan complicat de preparar, i després tan ràpid que s'acaba tot!

Però després de casats tampoc no li va semblar oportú allò de fer teatre perquè, ara que el capellà ja ens havia donat la seva benedicció, en Mateu no veia el moment de sortir del llit per recuperar el temps que havíem perdut amb el festeig, i amb tantes festes aviat van arribar les criatures. Una nena i dos nens preciosos que estimo amb bogeria però que no em van deixar respirar tranquil·la ni un minut fins que van arribar a l'adolescència. I llavors, de la nit al dia, van abandonar el niu en un tres i no res. I llavors sí que em vaig quedar ben sola perquè en Mateu, després que naixés la primera filla, ja no va voler que treballés més. Em va dir que allò de la feina tampoc no era tan important en una dona. El que de debò de debò era important en aquesta vida era que aquelles tres criatures estiguessin ben cuidades, que de la feina ja se n'encarregava ell que era l'home de la casa. I tant que treballava! Tant, que hi havia nits que ni venia a dormir de tanta feina que tenia al despatx. I el negoci anava bé perquè de diners no ens en faltaven i ens podíem permetre tota mena de luxes. I tot d'un plegat al negoci li calia obrir fronteres perquè avui en dia hi ha molta competència i calia viatjar, viatjar molt, i passar setmanes senceres fora de casa. I de cop, tampoc no trobava el moment d'abraçar-me com abans, ni portar-me a sopar fora, ni deixar-me que l'acompanyés en un dels seus viatges. Cada dia que passava el meu marit semblava més ben plantat mentre que jo, en canvi, m'anava pansint per moments. I què li havia de dir a ell? Si aquell home es desviava perquè no ens faltés res! Si

sort que n'havia tingut de conèixer-lo perquè no sé què se n'hauria fet de mi si no fos per ell que em cuidava tant i que sabia tan bé el que em convenia.

I llavors va ser quan els fills, que ja em passaven un pam, em van organitzar la festa sorpresa pels meus quaranta anys. Recordo l'escena perfectament com si fos ara. En Mateu i els fills m'esperaven al rebedor mentre jo era al pis de dalt acabant-me d'arreglar per sortir a sopar fora. Em vaig posar un vestit de nit negre, de lluentons, llarg fins als turmells, i unes sabates ben altes de taló fi. Feia tant que no m'arreglava d'aquella manera que gairebé no em reconeixia. Quan encara no havia acabat de baixar l'escala, van començar a aparèixer els convidats que sembla que feia una bona estona que havien arribat i s'esperaven amagats per tots els racons de la casa. Jo muda, i els fills que s'enfilen fins a l'esglaó on sóc jo i em lliuren l'estatueta enmig de l'eufòria del públic assistent, aplaudiments i ràfegues de flaixos al més pur estil de Hollywood. I jo muda, visiblement emocionada. I tot seguit, em cau una llàgrima galtes avall que no cal dir que tothom interpreta que és de felicitat. I jo muda, i tothom m'ovaciona i se senten veus que em demanen que parli. Hauria volgut dir que tot plegat m'havia semblat una broma de mal gust, com si la vida s'hagués volgut riure de mi, però no goso. Què havia de dir si els meus fills me l'havien regalat amb tot l'amor del món, si ells què en sabien dels meus somnis, si jo mai no els havia parlat d'allò que em bullia per dintre des que era joveneta.

Jo encara no ho sabia però la proesa més important de la meua vida encara havia d'arribar. Tot va canviar a partir del dia que va néixer la neta i cuidar-me'n es va convertir en la meua màxima prioritat. Després d'aquella criatura en van venir moltes altres perquè va resultar que els fills havien decidit apuntar-se a aquella moda "neohippy" de tenir tres o quatre fills, l'un darrere l'altre. Els meus dies, de dilluns a divendres, es van omplir de sobte d'anades i vingudes a l'escola, de tardes al parc infantil, d'extraescolars d'anglès, de gimnàstica i de piscina. Aviat em va caldre una pissarra ben grossa amb els horaris de les criatures per no deixar-me'n cap d'oblidada. I els diumenges els tenia altre cop a tots a dinar a casa. És cert que ja no em sentia sola, i que els nets m'omplien de joia, però potser tots plegats n'haviem fet un gra massa perquè als vespres les cames em feien figa i no m'aguantava dreta. No cal dir

que a aquelles alçades de la pel·lícula aquell cavall desbocat que havia notat anys enrere ja era més mort que viu i aquell delit que m'havia acompanyat sempre, aquell convenciment que la vida era eterna i que tard o d'hora trobaria el moment oportú per tornar a fer allò que de debò m'agradava, s'esvaïa cada dia una mica. I llavors vaig començar a notar com una gran tristesa m'oprimia les entranyes. Cada dia que passava em sentia més poca cosa. El món en general em semblava lleig i fosc. I jo no volia culpar a ningú de res però ho feia, culpava a tothom d'haver fet de mi una persona tan miserable, d'haver-me robat la il·lusió i el desig d'escollir lliurement la meua vida.

Potser per això avui m'ha agafat aquest rampell que no me'n sé avenir. Sap que avui és el meu aniversari? Hem fet un dinar a casa amb tota la família per celebrar-ho. A l'hora de les postres m'han portat un pastís amb setanta espelmes enceses. Feia feredat de veure com cremava aquell pastís amb tanta espelma! Per primer cop a la vida m'he adonat que el temps se m'acabava i, quan he tancat els ulls per demanar el desig, m'ha vingut al cap un d'aquells rellotges de sorra quan ja s'ha empassat fins a l'últim gra. I després, no ho endevina? Els meus nets m'han regalat una altra estatueta inexpressiva i lluent amb l'esperada inscripció a la base que diu: "A la millor àvia del món". Llavors ha estat quan he explotat. M'ha semblat que allò ja era massa. Que una encara, però que dues estatuetes d'aquestes ja passava de la ratlla. Que jo no en vull cap d'estatueta! Que el que vull és fer teatre! I recollir un premi de debò i l'ovació del públic i ràfegues de flaixos i aplaudiments... I he sortit de casa clavant-les pels descosits... Sí, potser sí que té raó i la culpa és tota meua perquè sempre he volgut fer feliços els altres i mai no m'he ocupat de mi i que això, tard o d'hora, acaba passant factura. Però li puc assegurar que n'hi ha moltes com jo. Ho veig cada dia, dones sacrificades... No, té raó, d'homes sacrificats no n'hi ha tants... Deu ser cosa del nostre gènere. Tant de bo tingui raó vostè que les noies d'ara són d'una altra manera i no es deixen dominar tant com nosaltres. Però ara sóc aquí, oi? No s'ho creurà, he començat a caminar sense rumb i he vingut a parar aquí. No sé per què m'he fixat en el cartell de l'entrada, un altre dia segur que m'hauria passat per alt perquè n'hi ha tants de cartells per tot arreu que la gent ni se'ls mira. Però, no ho sé, l'he llegit i m'he dit: ara o mai.... I què? Creu que encara ens faran esperar molt més aquesta gent del càsting?

Accèssit Segon Premi Grup F
Carles Solanes Regattieri
Arenys de Mar

KETAMINA

La sergent Roig mai no s'havia trobat amb res de semblant en els quinze anys de servei al cos policial. No podia articular cap paraula, ni tan sols un esglai, que fora allò que més hauria desitjat en aquells moments per alliberar el xoc amb què no havia esperat trobar-se. Els dos agents que l'acompanyaven restaven muts i no menys astorats que la seva cap. El metge, el doctor Boix, estava auscultant l'home. Aquest restava assegut a terra, repenjat en el tronc d'un roure. Tenia la mirada perduda i el llavi inferior li tremolava. Semblava que volgués parlar, però no articulava cap mot, ni tan sols un so. El silenci s'havia fet l'amo d'aquella clariana enmig del bosc. A prop d'un centenar de metres hi tenia el camió. Amb les portes de la cabina obertes.

La sergent Roig havia rebut una trucada d'un particular que havia trobat el camió aparcad darrere una nau industrial, en una carretera secundària prop de la carretera general. En veure les portes obertes de la cabina havia baixat de la seva furgoneta i havia pogut veure, de lluny, un cos assegut i recolzat en un arbre. Va trucar a la caserna de la policia local. S'hi havia posat un dels policies que, en sentir el relat dels fets, va passar la trucada a la sergent Roig. La cara de sorpresa d'ella va fer que ningú fes el més mínim soroll dins del despatx. Només el bronzir del fluorescent evitava que el silenci fos absolut.

—Ràpid! Aviseu una ambulància! —la veu de la sergent Roig va tronar i va fer sortir els dos agents del seu embadaliment. Atabalats, van ensopegar l'un amb l'altre en sortir de la cambra.

El dia no havia estat gens fàcil. Aquell divendres, a primera hora, la Maria havia rebut una trucada d'emergència per atendre un cavall que havia empitjorat del seu tumor testicular. Es tractava d'un cavall semental. Un veterinari, amic de la facultat, li havia trucat al mòbil. Ell cobria la zona però ara era de viatge un parell de dies. Un favor personal. Entre col·legues. I, a més, sabia que era de

vacances a la comarca. Un favor personal, havia repetit. “M’acaben de posar una pistola al pit” va pensar la Maria. “Pocs dies que tinc de vacances i ara em surt això”. Va tenir el temps just d’agafar el maletí, les claus del cotxe i sortir cuita-corrents de l’apartament que havia llogat. Li restaven setanta quilòmetres de corbes per poder arribar a la granja.

La situació era greu. La Maria havia comprovat l’extensió de la tumoració. La intervenció havia de ser immediata: extirpar el mal i mirar d’evitar de malmetre la capacitat reproductora de l’animal. Era un bon semental i el ramader el tenia com el més preuat del seu ramat.

La intervenció l’havia tingut ocupada gairebé tot el dia. El ramader va restar al seu costat tota l’estona, en silenci i amb cara compungida. A quarts de set del vespre es va acabar la darrera sutura. Del seguiment postoperatori se’n podria encarregar el veterinari que li havia trucat quan tornés del viatge. “Me’n deus una” li diria quan fos el moment.

I ara, a les vuit del vespre, de tornada, havent circulat poc més de vint quilòmetres, l’agulla que assenyalava la temperatura del circuit de refrigeració havia començat a pujar i pujar fins a arribar a la marca vermella que indicava el límit tolerable per al motor.

S’havia hagut d’aturar en un poble petit on hi havia un taller mecànic. L’havia vist en el camí d’anada. Ja era tancat, però. Hauria de trucar a l’assistència en carretera. Va mirar i remirar el seu maletí i tots els departaments del cotxe: no duia ni la documentació del vehicle ni cap referència del telèfon de l’assistència. A més, amb les presses també s’havia deixat el mòbil carregant a la tauleta de nit. Hauria de deixar el cotxe davant del taller i tornar amb autobús al poble on tenia llogat l’apartament. L’endemà tornaria per tal que li reparessin.

Quan la Maria va arribar a la parada d’autobús va poder comprovar que no feia ni deu minuts que el darrer havia passat. Fins l’endemà no n’hi hauria cap més.

Es va adreçar al bar que hi havia a la carretera i que tenia la persiana mig abaixada. Va preguntar si hi havia servei de taxi. L’únic taxi del poble, li van dir, havia sortit a portar una partera a l’hospital de la capital, a més de cent quilòmetres. No es podia preveure quan tornaria. Tampoc no hi havia cap mena d’allotjament en tot el poble. L’amo del bar, un home vell i xacrós, va fer una

trucada al poble del costat, a un parell de quilòmetres, per demanar un taxi. Li van respondre que el taxi estava fent un servei en aquells moments però que potser no trigaria a tornar. “Si s’hi arriba, de ben segur que ja haurà tornat del servei” li va dir l’home del poble veí. “El que em faltava”, no va gosar a remugar la Maria i va sortir a la carretera després d’agrair-li l’atenció. Eren quarts de nou i la foscor ja feia estona que havia desdibuixat el paisatge. A més, la temperatura havia començat a baixar ràpidament. “Fer vacances als inicis de la tardor, quin acudit!” va pensar. “Arribaré en més o menys mitja hora al poble següent. A veure si tinc més sort i trobo el taxi”, va rumiar.

Hi havia lluna minvant però s’hi veia prou bé, a la carretera. La Maria va començar a caminar un cop va comprovar que havia deixat el cotxe ben tancat. El maletí se l’enduria: no volia deixar-lo dins del cotxe. No el necessitaria però mai no se’n separava, ni que fos de vacances. Va ser el regal de final de carrera que li van fer els pares. Un maletí de pell de vedell, marró fosc amb tanques platejades. “Tota una senyora veterinària ha d’anar ben guarnida”, li havia dit el pare mentre l’abraçava. Se l’enduria, ho tenia ben clar això.

Feia una bona estona que caminava pel voral esquerre de la carretera. Va mirar el rellotge: quarts de nou. Darrere d’un serrat s’endevinava la claror dels llums del poble cap on s’adreçava. Les comes li pesaven i les espatlles li feien mal pel contrapès del maletí. Havia caminat engarrotada tota l’estona. Què hi feia ella a aquelles hores, sola, carretera enllà? Les vacances, tot i ser curtes, havien de servir per relaxar-se i tornar amb ànims a la feina de cada dia. La seva professió, que tant s’estimava. El centre, gairebé únic, de la seva existència. Tot ho havia posat en segon terme després de la seva professió: relacions, un possible matrimoni, la maternitat...

Una remor que s’apropava va fer que la Maria tornés a ser conscient d’on era. Semblava un motor. Se sentia cada cop més a prop. Una claror sorgia de la corba que havia deixat enrere feia una estona. Va començar a caminar més de pressa, esperava que fos quin fos l’origen d’aquella remor, passés d’una vegada. No li feia cap goig que la veiés un desconegut per aquells indrets.

Els llums del camió van il·luminar-li l’esquena i projectaven la seva ombra a l’asfalt. Com més s’apropava, més es reduïa l’ombra. Fins que es va aturar al seu costat, a l’altra banda de la carretera.

—Ep, tu! —era una veu rogallosa qui li parlava—. On vas per aquests mons de Déu a aquestes hores?

La Maria no va respondre i va seguir caminant, aquest cop encara més ràpid que abans, tot i que entenia perfectament que la seva reacció era d'allò més absurda.

—Escolta, noia! —la veu seguia al seu costat ja que el camió s'havia tornat a posar en marxa—. Si vas a algun lloc que em vingui de camí t'hi puc portar. Va, què me'n dius? O penses fer el mussol i caminar de nit fins que et fotis de cap a qualsevol esvoranc?

La Maria es va aturar. Ben pensat, el proper poble quedava a poca distància per a un camió. Uns minuts, potser, i ja podria resoldre el seu problema quan trobés el taxi. Què li podia passar en un espai tan breu de temps?

—Vaig al poble següent. Visc allí —va mentir.

—Doncs, au, puja. D'aquí a cinc minuts ja seràs a casa teva —li va respondre la veu rogallosa.

La Maria va travessar la carretera i va passar pel davant del camió. Els llums l'enlluernaven. Es va enfilat a la cabina i es va asseure al costat del camioner. Ara el va poder veure breument mercès a la llumeta de la cabina. Devia tenir entre quaranta i cinquanta anys. Anava mal afaitat. La camisa arremangada deixava veure uns braços molsuts i peluts rematats per unes mans que a la Maria li van semblar immenses, talment unes urpes. Feia pudor de suat i l'alè d'alcohol. En tancar la porta de la cabina el llum de l'interior es va apagar i només es podien distingir els pilots del taulell d'indicadors. El camió va arrencar d'una sotragada i va enfilat en direcció al poble, mentre el motor roncava.

—Com et dius, minyona? —va dir l'home aixecant la veu per damunt del motor.

—Clara, em dic Clara —la Maria tornava a mentir. Alguna cosa que no podia descriure l'empenyia a fer-ho d'una manera inconscient.

—Molt bé, Claretta, i què hi feies tota sola i a les fosques —el to del camioner era burleta— per un lloc tan solitari?

—Vinc de bastant lluny. He fet autoestop i m'han portat fins al poble anterior —la Maria notava que s'anava angunieiant per moments. Amb prou feines pensava el que estava dient. Era com si una altra persona l'impel·lís a fer-ho—. Com que no em quedava gaire per arribar al poble on visc he començat a caminar —la veu de la Maria va denotar un petit però perceptible tremolor. La foscor

de la cabina li va impedir veure el somriure de boca torta que va fer el camioner.

El camió s'acostava ràpidament al poble. La Maria sentia com se li accelerava el cor. Ben aviat perdria de vista aquell home i es trauria el neguit que la sotragava.

Van entrar al poble però el camió no es va aturar. Va passar per davant del que semblava el casino, on hi havia llum i gent parlant animadament a l'interior. A la Maria se li va fer un nus a la gola.

—Pari, si us plau, pari! —la veu gairebé s'ofegava—. Jo visc aquí! Deixi'm baixar, li prego! —va notar que les llàgrimes li entelaven la vista. Els llums del poble, però, li van permetre veure amb claredat el rostre del camioner. Una cicatriu solcava la part dreta de la cara, des d'un extrem de la cella fins a la comissura del llavi. Tenia pocs cabells, foscos en part, canosos a les temples i d'aparença llardosa. De sobte, el camió va començar a accelerar. Ben aviat van ser fora de la població.

—Pari, si us plau! Pari i deixi'm baixar! —va implorar la Maria.

L'home no va respondre. El camió anava cada cop a més velocitat. El comptakilòmetres marcava prop de noranta. Això va fer desistir la Maria d'intentar saltar en marxa. La seva respiració era cada cop més i més accelerada. Les corbes feien grinyolar els pneumàtics del camió. Va sentir els seus propis precés i li va semblar que eren els d'una víctima terroritzada. Tal vegada el preludi d'allò que ella temia. Maleïa no haver-se fixat ni en la matrícula ni en el model del camió, ara se n'havia adonat. Havia passat per davant de la cabina i els llums l'havien enlluernat.

De sobte, el camió va fer un gir brusc i es va endinsar en una carretera estreta i mal asfaltada que el feia circular amb dificultats. No massa lluny, amb la claror dels fars, es veien unes naus. El camió es va aturar i es va col·locar darrere d'una de les naus. Els llums es van apagar. El motor també. “I ara?”, va pensar la Maria.

Tot va anar molt ràpid. Una mà poderosa la va prémer pel coll i la va empènyer darrere la cabina. Una llum feble es va encendre en l'interior del minúscul habitacle. Hi havia un jaç amb uns llençols rebregats i una manta arraconada als peus. Era una d'aquelles cabines que tenien els camions que feien el transport de llarga distància i que servien perquè els conductors poguessin descansar a mig camí.

Va notar com l'home li treia violentament la jaqueta i li estripava

la brusa. Amb destresa li va descordar els pantalons, els hi va arrencar i els llançà a la part davantera de la cabina. La Maria era incapaç de dir res. Els seus ulls, amb una mirada d'espant, no semblaven albirar res en concret. Va mirar d'esgarrapar, de colpejar. Tot en va: no podia ni resistir-s'hi. Tot d'una va sentir un dolor intens: l'home l'estava penetrant. Sentia els seus esbufecs i l'alè amb aquella pudor d'alcohol. Va perdre la noció del temps. Va retornar a la realitat en sentir un esbufec més fort que els altres. Va notar el pes de l'home damunt seu. Allò que l'havia penetrat semblava afluixar. Uns instants inacabables, va pensar. Notava les llàgrimes rodolant per les galtes enceses i els llavis tremolosos.

Al cap d'una estona l'home va jeure al seu costat, de panxa enlaire.

—T'ha agradat, bonica? —li va dir sense mirar-se-la—. Algun cop havies tingut aquesta sensació? Segur que mai no t'havies trobat amb un home de debò.

La Maria no va respondre.

—Mira, duc una ampolla d'aiguardent a la guantera —l'home s'havia mig incorporat i li acariciava els cabells—. Farem una cosa, ens prendrem un bon glop d'aiguardent. Així t'animaràs perquè... —va fer una pausa— això no s'ha acabat, princesa. Ni t'ho creguis. Ara baixaré a pixar i després hi tornarem. Aquest cop t'ho faré pel darrere. Ho has fet mai pel darrere? —se la va mirar fixament—. Si no saps el que és, podràs presumir d'haver tingut una experiència més. Després —l'home parlava d'una manera que se li notava l'excitació creixent— et deixaré en pilotes i lligada a un arbre. Potser t'estovaré. Algú et trobarà tard o d'hora i jo ja seré lluny, molt lluny d'aquí.

La Maria seguia sense dir res. Ja no plorava, les llàgrimes s'havien acabat de sobte. Va girar el cap per tal de no veure el rostre de l'home.

—Ah! —va continuar el camioner—. M'he adonat que no t'has aturat a mirar la matrícula del camió. Això t'ha salvat d'alguna cosa pitjor —va mirar-la fixament—. M'entens, oi? A més, d'aquí a unes hores ja hauré passat la frontera. El camió no és meu i la meva documentació és completa... però falsa. Prevenició, saps, puteta? Perquè ara ja ets una puteta... o ja ho eres abans que et trobés?

L'home va obrir la guantera, en va treure una ampolla mig plena i va agafar un parell de gots que hi havia en una de les lleixes de la

cabina. Va omplir-los.

—Salut! —i se'l va empassar de cop mentre la Maria abaixava els ulls—. No en beus, tu? Mira que t'anirà bé per a la segona part d'aquesta festa —i va esclafir a riure mentre s'apujava els pantalons i baixava de la cabina.

La nit era clara i la mitja lluna il·luminava els camps propers. L'home somreia mentre orinava i mirava de reüll la cabina del camió. Aquella mossa estava tan espantada que no gosaria sortir i mirar d'escapar, rumiava. Fora ben idiota d'intentar-ho. Però si tot i així ho feia... seria senzill deixar-la estabornida.

Va acabar i ni tan sols es va cordar la bragueta. No li calia perquè aviat hi tornaria a ser. Es va acostar a la cabina i va enfilarse amb un salt àgil.

Va veure la noia asseguda dins la cabina amb les mans entre els genolls, subjectant el maletí de pell de vedell. Es mirava els peus. Davant seu, en una mena de tauleta plegable, hi havia dos gots plens de licor de l'ampolla.

—Què és això? —va dir l'home.

—No sé, em sembla... —el murmuri de la Maria era gairebé inaudible— em sembla que fora millor que beguéssim.

—Bona nena, tu! —va exclamar l'home—. Així tot anirà més bé. Au, vinga, brindem!

La sergent Roig va aturar el cotxe patrulla davant l'esplanada on altres cotxes estaven aparcats. La façana de l'hospital havia estat repintada feia poc. La sergent se la va mirar. "Bonic per fora i dins ple de drames. El preludi de la tomba per a molts", va pensar. Va agafar l'ascensor i va prémer el botó que la duria a la tercera planta.

El doctor Boix estava repassant uns expedients al taulell de recepció. Dues infermeres, a banda i banda, se l'escoltaven.

—Bon dia, doctor Boix —va saludar la sergent—. No he pogut venir abans perquè he estat cobrint un servei prop d'aquí. Hi ha hagut robatoris a diverses granges de la comarca i estàvem prenent declaracions als afectats. Tan aviat com ens ha estat possible hem vingut a l'hospital —va fer una pausa—. Vostè dirà, doctor, quines conclusions n'ha tret, de tot plegat?

—Acompanyi'm, sergent. Anem al meu despatx —el doctor es girà i s'atansà al seu despatx, seguit de la sergent—. Passi i tanqui la porta.

Així ho va fer la sergent Roig. Va asseure's en una de les cadires

que hi havia davant la taula del doctor Boix.

—Tot plegat és molt estrany —va començar.

—Què vol dir, doctor? —respongué la sergent—. En la seva trucada em parlava d'alguna cosa sorprenent i jo voldria...

—Doncs som davant d'un fet que em sembla força inexplicable —la va interrompre el metge—. Aquest home ha patit una intervenció quirúrgica que jo m'atreuria a qualificar d'impecable —va fer una pausa—. Li han seccionat l'escrot i li han extirpat els dos testicles. Els conductes seminals han estat suturats posteriorment —nova pausa mentre la sergent romania callada—. Després, com si qui ho ha fet no en tingués prou, li han seccionat el penis fins a reduir-lo a la meitat. Els vasos sanguinis estan ben cauteritzats i l'urèter, malgrat la reducció, pot permetre l'expulsió de l'orina...

—Però, doctor, qui ha pogut fer això? —la veu de la sergent era una barreja de sorpresa i d'inquietud.

—Sense dubte ha estat la mà d'un professional, tal vegada un metge, però... —es va interrompre i la va mirar fixament.

—Però què, doctor? —va insistir la sergent mentre obria els ulls més encara.

—Però jo afirmaria, sense por d'errar, que la intervenció l'ha feta un veterinari, algú especialitzat en bestiar i animals de tota mena.

—Com ha arribat a aquesta conclusió, doctor? —va interrogar la sergent.

—Sergent Roig, ha sentit a parlar de la ketamina? —el doctor li va clavar una mirada que denotava espant.

—Ketamina? Què és això? Mai no n'havia sentit a parlar —la sergent va fer una inspiració profunda, com si volgués agafar energia—. Per a què serveix?

—La ketamina, o millor dit, el clorhidrat de ketamina, és una droga dissociativa i al·lucinògena molt potent. S'empra com a analgèsic i, sobretot, com a anestèsic en intervencions quirúrgiques practicades als animals. N'hem trobat traces a la sang d'aquest home. Estic del tot segur que la ingesta va ser per via oral. També s'han trobat restes d'alcohol. Una droga com aquesta, barrejada amb l'alcohol pot tombar un elefant... i ben ràpidament. Heus aquí que tot plegat em fa pensar que l'autor... —el doctor va deixar anar un sospir— pot ser un professional de la veterinària. En conclusió: primer el van sedar i després... després tot el que li he exposat.

—Però, doctor, vivim en una part del país on la ramaderia és

la principal activitat econòmica. Això ha fet que tinguem censats dotzenes i dotzenes de veterinaris.

—Doncs ja poden començar a buscar, sergent... i, de passada, trobar-ne el mòbil: per què aquesta acció?

—Miri, segons les aparences el robatori no n'ha estat la causa: en la documentació que duia a la cabina hem trobat diners i dues targetes de crèdit. Tal vegada ens enfrontem a una revenja...

—Bé, sergent, aquesta és la seva feina, jo ja he acabat la meua.

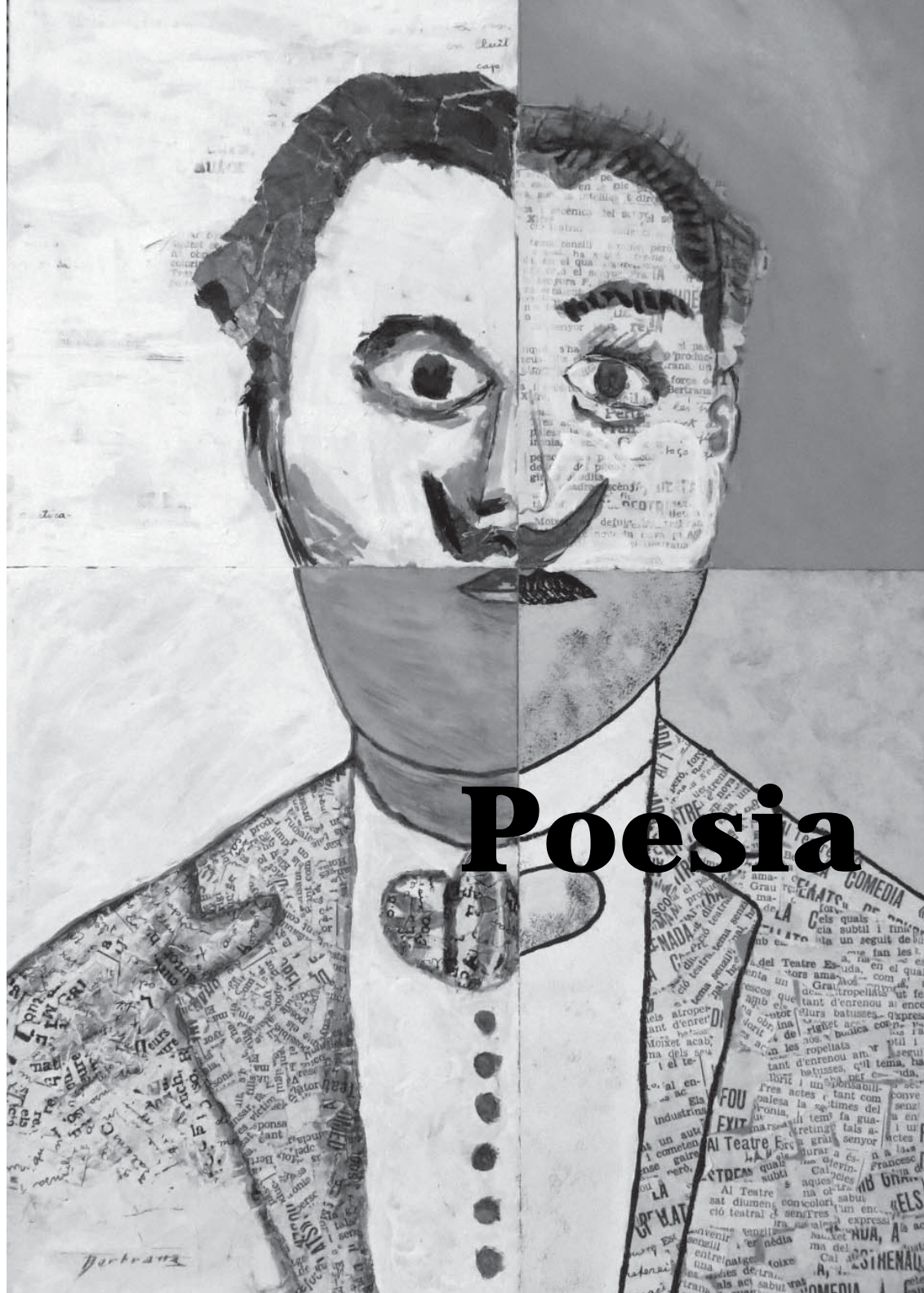
—Ara tot és molt confús —va respondre—. Tot i així ens hi posarem de seguida. Enviïns el seu informe mèdic com més aviat millor i el farem arribar al jutge.

—Demà mateix el tindrà, sergent Roig.

La Maria ja havia tornat les claus de l'apartament llogat i tornava a casa seva, prop de la costa. Tres hores de viatge i tornaria a la rutina. S'havia aturat a dinar per menjar un plat combinat. Havia comprat el diari. Només l'havia fullejat. Tanmateix el titular d'una notícia li va cridar l'atenció: *Professionalment capat. Els ulls van resseguir la notícia: La policia troba un home perdut enmig d'una carretera local i comprova que ha estat castrat mitjançant una intervenció quirúrgica pròpia d'un professional. La policia està interrogant tots els professionals de la medicina i veterinària de la contrada. L'home està en estat de xoc i, momentàniament, fa unes declaracions confuses. Continua la investigació per part del cos de policia local de la zona. El jutge n'ha decretat el secret de sumari.*

No va seguir llegint. Un lleu somriure se li va dibuixar a la cara. El maletí de pell reposava, lluent, al seu costat. Els de la granja on havia intervingut el semental li havien trucat per donar-li les gràcies. L'animal havia descansat tota la nit i esperaven l'arribada del veterinari titular. La ketamina havia fet els seus efectes.

Ja era a prop d'arribar a casa. L'endemà tornaria a la rutina. Tothom li preguntaria com li havien anat les vacances. Bé, havien anat bé, o millor dit, havien finalitzat bé.

Poesia

Vertranz

COMEDIA
LA COMEDIA
del Teatre Es
Grau
MADA
FOU
EXIT
Al Teatre Es
Al Teatre
LA
COMEDIA

Primer Premi Grup A
Gerard Riera Gil
Sant Vicenç de Montalt

ROSA DELS VENTS

Gràcies a tu, rosa dels vents,
vaixells i mariners arriben als ports.
Segons com bufen són vents lents,
segons com bufen són vents forts.

A tu, tramuntana del nord, que arribes
a la Costa Brava, et diuen empipador.
Tu, migjorn, el sud animes
i poc ajudes el pescador.

El llevant, que ve de l'est,
porta grans trons i és molt molest.
De l'oest ve el ponent,
ens porta aire més calent.

Vosaltres, gregal i mestral,
veniu de muntanya de forma lateral.
No pas el garbí ni el xaloc,
que del mar venen a poc a poc.

Segon Premi Grup A
Adriana Giménez Rojas
Arenys de Munt

EL RAP

Qui l'endevina
fa sorra fina.
Qui l'ha pescat,
tan malcarat?
Em fa ganyotes
amb les dentotes.
Li diuen rap, tothom ho sap!

Primer Premi Grup B
Daniel Barbosa Esparza
Argentona

EL VIATGE DE LA VIDA

La vida és un viatge
És una aventura
Que mai s'atura.
El viatge no és l'arribada
Tampoc és la tornada
Sinó que és tota l'estada.
Somnis, records i moments
Faran un viatge immens.

Segon Premi Grup B
Lara Gil Rocasalbas
Alella

EL VELER

La vela flameja, això que deu ser?
Deu ser el vent que ja està content.

L'aigua que salta dins del veler
mulla la cara del timoner.

Flotant sobre el mar es veu cristal·lina,
gairebé sembla d'una piscina.

Quan el sol es desperta i canta feliç,
una veu molt dolça li diu bona nit.

Els peixos quan salten em fan companyia,
espero que hi siguin de nit i de dia.

Una aventura està a punt de començar,
col·loca l'orsa i a navegar!

Primer Premi Grup C
Maria Isla Rodriguez
Vilassar de Dalt

TRENCACLOSQUES

Vivim dins d'un trencaclosques
que es desmunta a poc a poc.
No té races, però té rostres
i un batec de cada cor.

Por de ser ànima invisible
i de no saber qui ets,
propagant-se en aquest puzzle
que es desfà i es torna a fer.

Gent en tenda de campanya
amb un martell a la mà
intentant trencar frontera
entre l'avui i el demà.

Hi ha una porta per entrar
amb cadenat, ja tinc la clau
per curar ja la ferida
d'aquest món sense sortida.

Vivim dins d'un trencaclosques
que es desmunta a poc a poc.
No té races, però té rostres
i un batec de cada cor.

Segon Premi Grup C
Èlia Punsola Pérez
Dosrius

“M’ESTIRO AL LLIT...”

M’estiro al llit
deixo anar un sospir
i em poso a pensar,
on és la nena d’abans?

Em miro al mirall i dic
per què no ets aquí?
T’estic esperant
vine’m a buscar.

On són les rialles?
On són les carícies?
S’han canviat en plors
i cops de puny al vidre.

En quin moment he acabat així
agafada al coixí,
tancada en un desastre emocional
del qual no puc sortir, és fatal.

L’odi en mi regna
i trobo a faltar aquella infantesa
on no necessitava una opinió
per definir com sóc jo.

Primer Premi Grup D
Manuel Hernández Alonso
Cabrls

VINT-I-UN PASSOS

Vint-i-u, una freda presó
m'arracona i em tanca de la llibertat.
Vint, he comès un assassinat,
va ser per defensar-me, ho juro!
però ara, al presidi m'adreço.

Dinou, les drogues m'han fet comprar
una navalla vistosa i costosa,
només la vull per defensar-me.
Divuit, m'han fet fora de casa,
m'han dit que drogar-me no m'ajudava!
I ara la xavala m'ha dit
que he de pagar per criar el nen!

Disset, un amic m'ha dit que tastés
una substància estranya,
«No passa res, és la canya!»
va dir amb un got d'aquesta.
Setze, les meves notes no són bones,
la mare les detesta.
He deixat prenyada una xavala
i vol que em faci càrrec del nen.

Quinze, he tingut la primera relació,
no sé com he pogut viure sense això.
Catorze, tretze, dotze, onze,
m'he guanyat uns premis de la mare
per les meves notes i aptitud!
Encara no hi ha cap notícia del meu pare
i la mare no vol parlar-me d'això.

Deu, nou, vuit.
El meu pare no ha tornat,
ha passat un any i vull mostrar-li
moltes coses que he fet!
Set, el meu pare se n'ha anat de viatge,
m'ha dit la meva mare.

Sis, el pare ha pegat a la mare,
però la mare diu que només jugaven.
Cinc, vaig tenir un malson
i em vaig llevar, i em vaig trobar
el pare, davant de la nevera,
i s'estava posant una ampolla a la boca.
Quatre, vull ser com el meu pare!
Millor que qualsevol heroi!
Tres, dos, un.

Segon Premi Grup D
Sandra Fernández Martín
Vilassar de Dalt

DRACS POESIA

T'estimo, saps? T'estimo.
Senzillament i clarament,
sense embolics ni complicacions,
sense fórmules buscades.

T'estimo,
sense condicions ni reserves,
sense raons ni preguntes,
sense paraules buides, expressions complicades,
sense cadenes ni trampes.

T'ho dic a tu encara que no em sentis.
A tu que sempre escoltes el que dic,
a tu que ets lluny i escoltes el meu silenci,
a tu que ets a prop i entens el meu sentit.

Encara que no ho creguis és veritat,
i em costa pronunciar aquestes paraules,
perquè és una paraula que mai pronuncio,
però en mi, és viu l'amor.

T'estimo, saps? T'estimo.
I sense dir res més, passo endavant.

Primer Premi Grup E
Queralt Morros Baró
Vilassar de Mar

TRENCADISSA AL MOLL

(des) Coneixedors

Em busques a les palpentes.
Puc seguir els interrogants
fins als límits que s'atansen.
Presos de cada escassa albada de consciència
serem experts en retrospectives senzilles,
covards i humils en l'impossible retornar
d'aquest naufragi d'ombres.
No ens caldrà resposta a cap pregunta.

Boscam

Ets l'únic que somrius entre la malesa
que ens ha enredat les branques
mentre recomptem constel·lacions endins:
cicatrius d'escorça,
llàgrimes de saba.

Comiat a la pèrdua

Perdona que no entengui
el teu paisatge sublim d'epifania,
m'he emmalaltit tossudament
amb les lloses sepulcral del guiatge
i ja no és important.
Prenc la posició del temps estàtic,
n'escombro l'olor de cendra, màscares
i barrets vells, la tardor del missatge
que va minvant amb vol abrupte.
Venç inhòspit el color del silenci
a les butxaques foradades dels carrers,
també a la petja que s'enfila
i s'esmuny dins el mercat de les absències.

Guarir, potser

Vesteix-me de soledat prêt-à-porter
per desgranar la intuïció i engolir els fantasmes,
el desdeny,
porcellana vella rosegada a consciència
que fereix coll avall.

Nocturn

Avui la teva por dorm al meu coixí
amb malsons de fil prim i de vora desfilada,
la sento meva als plecs dels records,
records de tants anys que potser ja no em pertanyen.
Jugo a endevinar-ne les febleses, n'entreveig un instant subtil
d'aquells diumenges on l'adeu era curt però la càrrega pesada
i em persegueixen sota les parpelles els noms que voldria estalviar-te,
miratges de clarobscur, d'uns peus menuts, d'una llar confusa.
Avui que la teva por dorm al meu coixí
en sento l'alè a cau d'orella com una cançó de bressol,
com el dol i com la pena que amaren la nit freda,
flassada amb la impotència dels designis inescrutables.
La vetllem, ella ens vetlla, la teva por,
des de les clivelles del son quan el coixí esdevé una porta entreoberta.

Primer Premi Grup F
Isabel Poch i Mateu
Arenys de Munt

MEDITERRÀNIA

És de tu
que jo estic enamorada...

No sé quan va ser,
si asseguda a la blanca sorra de la platja,
mentre tu anaves i venies
acaronant-me els peus,
i el teu blau intens m'omplia l'ànima.

O potser aquells matins que,
fent castells a la teva vora,
se'ls emportava una onada entremaliada.

O quan vinc a veure't,
en trencar l'alba,
i els primers rajos de sol t'acaronen,
i tu, agraïda,
espurneges sota l'escuma blanca.

O quan les nits de lluna plena,
damunt la teva mar plana,
la lluna sinuosa
s'hi queda emmirallada.

Intento abraçar-te i t'escapes.
Trapella, rius enjogassada,
i em fas pessigolles,
i em gronxes, i m'acarones
amb l'anar i venir de les onades.

És de tu
que jo estic enamorada.

I si un dia de tu m'allunyo,
ho faré forçada.
Pel temps, el moment o les circumstàncies,
però amb mi sempre vindrà
el blau intens de la teva mirada.

Tu que ens alimentes
i ens dones vida,
i a vegades et mostres enfadada,
robant anhels,
ofegant esperances,
il·lusions de vides truncades.
Però sempre tornes amb un mar en calma.

Sorra blanca, blau intens,
m'omple l'ànima aquest mar immens...

Serà per la brisa suau de matinada,
o potser per la gavina,
que volteja l'onada.

És de tu
que jo estic enamorada...

Segon Premi Grup F
Xavier Carles Altés
Sant Vicenç de Montalt

DESCONEGUDA

Amb la boira desfilada
amb la màgica claror
de l'estiu que s'acomiada
quan arriba la tardor

amb l'escuma que dibuixa
el teu nom a l'inrevés
amb la brisa que pentina
les llambordes dels carrers

amb el temps, cadència humida
amb el naufrag oblidat
amb la llum que l'il·lumina
quan la llum l'ha abandonat

amb la pluja del diumenge
amb els ulls regalimant
dels amants que es desuneixen
amb la nafra del comiat

amb la fe a cops de tralla
quan la fe s'ha exiliat
amb l'ocell dins de la gàbia
i amb l'ocell en llibertat

amb el foc que reescalfa
el sopar d'abans d'ahir
mentre tanques la finestra
per anar-te'n a dormir

amb els draps, la roba estesa
la bandera a mig camí
amb el somni que et desvetlla
una nit de blanc setí

amb la píndola que empasses
la recança que et reprèn
amb l'amant que desitjaves
de nit, sola, aquest hivern

amb la gespa que trepitges
i el rellotge deturat
amb l'oxigen que respira
el teu somriure enamorat

amb les mitges que desperten
la tremolor de la carn
amb els cossos que s'envolen
quan se'n foten del pecat

quan m'aculls a dintre teu
i ens sentim molt més humans
i deixem que marxi Déu
del cervell per un instant

Amb les cartes no rebudes
i els poemes estripats
faig per a tu, desconeguda,
un vaixell, i el llenço al mar.

Reglament

Bases de la Mostra Literària del Maresme 2017 - XXXIV edició

Concurs literari comarcal de prosa i poesia

1 PARTICIPANTS

1.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

1.2 Hi ha sis grups de modalitat de poesia i sis grups de modalitat de prosa, repartits de la següent manera:

Grup A: de 6 a 8 anys

Grup B: de 9 a 11 anys

Grup C: de 12 a 14 anys

Grup D: de 15 a 18 anys

Grup E: de 19 a 25 anys

Grup F: a partir de 26 anys

Els grups es classifiquen tenint en compte l'edat real dels participants el 30 d'abril del 2017.

1.3 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

1.4 Els participants només podran presentar les seves obres en un municipi. En cas que presentin obres a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

2 OBRES CONCURSANTS

2.1 El tema és lliure.

2.2 Les obres han de ser individuals, escrites en català i inèdites quan es presentin a la fase local.

2.3 Els treballs tècnics i científics queden exclosos de la present convocatòria.

2.4 L'extensió màxima per a les obres de la modalitat de prosa dels grups A, B i C és de 5 DIN-A4; l'extensió màxima per a les obres de la modalitat de prosa dels grups D, E i F és de 15 DIN-A4. En la modalitat de poesia, l'extensió indicada és a títol orientatiu.

2.5 Tots els treballs han de ser escrits a una sola cara, amb lletra de cos 12 del tipus Times New Roman i espai entre línies d'1,5 punts o equivalent.

3PLIQUES

3.1 Els originals s'han de presentar impresos en paper per quintuplicat. Els textos guanyadors es demanaran en format digital.

3.2 Les obres han d'especificar a la portada o a l'inici del text:

- XXXIV Mostra Literària del Maresme

- Títol

- Pseudònim o lema

- Edat

- Grup

3.3 Cada obra ha d'anar acompanyada d'un sobre tancat, a l'exterior del qual s'indiqui:

- XXXIV Mostra Literària del Maresme

- Municipi on es presenta

- Títol

- Pseudònim o lema

- Edat

- Grup i categoria (prosa o poesia)

I a l'interior:

- Nom i cognoms de l'autor/a

- Adreça, telèfon i adreça electrònica

- Fotocòpia del DNI o NIE, o bé la data de naixement, en el cas dels grups A, B i C.

4PRESENTACIÓ DELS TREBALLS

4.1 Entre tots els municipis participants s'escollirà el municipi amfitrió. Aquest serà el responsable de l'organització i finançament de l'acte de lliurament dels premis, que haurà de tenir el vistiplau del Consell Comarcal del Maresme.

4.2 Els treballs recollits pels ajuntaments participants es presentaran al municipi amfitrió entre els dies 10 i 14 de juliol del 2017.

4.3 El màxim d'obres que s'acceptaran per municipi participant és de dues obres per cada grup i modalitat (primer i segon premi). El nombre màxim d'obres presentades per cada municipi és de vint-i-quatre. En cas que se superi el màxim admès, es retornaran les obres per tal que s'envii el nombre indicat.

4.4 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

5PREMIS

5.1 Cada ajuntament organitzador atorgarà els premis que consideri a nivell local. Els premis de la fase comarcal de la Mostra Literària consistiran en un primer premi i un segon premi per cada grup i modalitat.

5.2 Els grups A, B i C rebran un val bescanviable per llibres i els premis D, E i F rebran un premi econòmic en metàl·lic. Aquests estan subjectes a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i a la subvenció de la Diputació de Barcelona.

5.3 L'import dels premis s'informarà quan es faci pública l'acta del jurat amb els guanyadors.

6PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

6.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

6.2 Sense límit d'edat.

6.3 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

6.4 Els participants només podran presentar les seves obres en un municipi. En cas que presentin obres a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

6.5 El tema és lliure i només s'acceptaran relats de fins a 140 caràcters, amb espais inclosos, redactats en català, tant en poesia com en prosa. No estan permesos els truncaments de paraules ni les abreviacions.

6.6 Les obres han de ser individuals, escrites en català i inèdites quan es presentin a la fase local.

6.7 Els originals s'han de presentar impresos en paper per quintuplicat. Els textos guanyadors es demanaran en format digital.

6.8 Les obres han d'especificar a la portada o a l'inici del text:

- XXXIV Mostra Literària del Maresme - Premi Extraordinari de Microrelats

- Títol

- Pseudònim o lema

6.9 Cada obra ha d'anar acompanyada d'un sobre tancat, a l'exterior del qual s'indiqui:

- XXXIV Mostra Literària del Maresme - Premi Extraordinari de Microrelats

- Municipi on es presenta

- Títol

- Pseudònim o lema

I a l'interior:

- Nom i cognoms de l'autor/a

- Adreça, telèfon i adreça electrònica

- Fotocòpia del DNI o NIE, o bé la data de naixement en el cas dels menors d'edat.

6.10 Els treballs recollits pels ajuntaments participants es presentaran al municipi amfitrió entre els dies 10 i 14 de juliol del 2017.

6.11 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a cinc microrelats.

6.12 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

6.13 El premi extraordinari de microrelats rebrà un premi econòmic en metàl·lic, l'import del qual està subjecte a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i a la subvenció de la Diputació de Barcelona.

6.14 L'import dels premis s'informarà quan es faci pública l'acta del jurat amb els guanyadors.

7PREMI EXTRAORDINARI DE RELATS BREUS PER A PERSONES AMB DISCAPACITAT INTEL·LECTUAL

7.1 Es poden presentar els participants de tots aquells municipis que s'adhereixin al conveni de col·laboració entre els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme.

7.2 Sense límit d'edat.

7.3 Els participants han de poder acreditar que viuen habitualment al Maresme. En cas de no ser així, caldrà especificar el tipus de vincle amb la comarca.

7.4 Els participants només podran presentar les seves obres en un municipi. En cas que presentin obres a més d'un ajuntament quedaran desqualificats.

7.5 Les obres poden ser individuals o en grup, sempre que s'acrediti la discapacitat intel·lectual de l'autor/a o autors/es.

7.6 El tema és lliure i les obres han de ser originals, escrites en català i no haver estat premiades amb anterioritat.

7.7 S'acceptaran obres tant de prosa com de poesia, i il·lustrades amb qualsevol tècnica.

7.8 Els originals s'han de presentar impresos en paper per quintuplicat. Els textos guanyadors es demanaran en format digital.

7.9 L'extensió màxima per a les obres és de 4 DIN-A4 a una sola cara, en Times New Roman 12 i espai entre línies 1,5 punts. Aquesta extensió i recomanació tipogràfica és a títol orientatiu.

7.10 Les obres han d'especificar a la portada o a l'inici del text:

- XXXIV Mostra Literària del Maresme - Premi Extraordinari de Relats Breus per a Persones amb Discapacitat Intel·lectual

- Títol de l'obra

- Pseudònim o lema

7.11 Cada obra ha d'anar acompanyada d'un sobre tancat, a l'exterior del qual s'indiqui:

- XXXIV Mostra Literària del Maresme - Premi Extraordinari de Relats Breus per a Persones amb Discapacitat Intel·lectual

- Municipi on es presenta

- Títol de l'obra

- Pseudònim o lema

I a l'interior:

- Nom i cognoms de l'autor/a, autors/es

- Adreça, telèfon i adreça electrònica

- Fotocòpia del DNI o NIE, o bé la data de naixement en el cas dels menors d'edat

- Certificat oficial del grau de discapacitat intel·lectual de tots els autors/es.

7.12 Els treballs recollits pels ajuntaments participants es presentaran al municipi amfitrió entre els dies 10 i 14 de juliol del 2017.

7.13 Cada ajuntament podrà presentar a la fase comarcal fins a tres obres.

7.14 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura, o aquella que determini el propi ajuntament, la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats.

7.15 El premi extraordinari de relats breus per a discapacitats intel·lectuals rebrà un val bescanviable per llibres, l'import del qual estarà subjecte a l'aportació econòmica derivada de la participació dels municipis i a la subvenció de la Diputació de Barcelona.

7.16 L'import dels premis s'informarà quan es faci pública l'acta del jurat amb els guanyadors.

8 JURAT I TRÀMIT

8.1 El jurat de la fase local serà nomenat per l'ajuntament que convoca el premi, i serà el que qualifiqui les obres a nivell local.

8.2 El jurat de la fase comarcal està format per dues persones designades pel Consell Comarcal i per dues persones més designades per l'ajuntament amfitrió. Els quatre membres del jurat seran persones vinculades al món literari de la Comarca del Maresme.

8.3 Serà responsabilitat del jurat:

- Elaborar el veredictes que es recollirà en una acta
- Rebutjar els treballs que no s'ajustin a les bases de la convocatòria
- Concedir accèssits
- Declarar desert un premi

8.4 El veredictes del jurat serà inapel·lable i vinculant per l'òrgan resolutori que serà el President del Consell Comarcal del Maresme.

8.5 Els accèssits seran publicats al llibre recull però no disposaran de premi.

8.6 El jurat trametrà l'acta del veredictes al Consell Comarcal del Maresme i aquest comunicarà els guanyadors als municipis participants, que n'informaran els seus participants.

8.7 L'ajuntament amfitrió determinarà el lloc i l'hora de l'acte públic de lliurament de premis i ho comunicarà als ajuntaments participants.

9 PUBLICACIÓ I CONSERVACIÓ

9.1 Les obres guanyadores seran publicades en una primera edició i els seus autors tindran dret a un exemplar gratuït d'aquesta publicació.

9.2 La propietat de les obres presentades serà dels seus autors. El Consell Comarcal del Maresme es reserva el dret de fer una primera publicació, i poder reproduir les obres —de manera total o parcial— en publicacions posteriors o en edicions pròpies del Consell Comarcal del Maresme, així com al web www.ccmaresme.cat, fent referència a l'autor/a.

9.3 Les obres guanyadores es conservaran a l'Arxiu Històric Comarcal de Mataró, amb seu a l'edifici de Can Palauet. Carrer d'en Palau, 32, 08301 de Mataró.

9.4 Les obres i còpies presentades no es retornaran, hagin estat premiades o no.

10 ALTRES DISPOSICIONS

10.1 Els participants seran responsables de les reclamacions que es produeixin per danys a tercers (plagis, danys morals, etc.).

10.2 Qualsevol imprevist, incidència o esdeveniment extraordinari que esdevingui durant el procés normal de la Mostra Literària del Maresme, la resolució del qual no estigui prevista en aquestes bases, serà resolt pels membres del jurat de la Mostra amb el suport dels tècnics del Consell Comarcal.

10.3 Totes les persones participants en aquest concurs literari, tinguin l'edat que tinguin, podran ser fotografiades. El municipi amfitrió i el Consell Comarcal del Maresme podran fer ús d'aquestes fotografies per fer publicitat i difondre aquest acte sense necessitat prèvia de cap tipus d'autorització. Els noms i les fotografies dels participants poden sortir publicats a la premsa i a d'altres mitjans de comunicació.

10.4 El fet de concursar implica la total acceptació d'aquestes bases.

Les dades de caràcter personal seran incloses en un fitxer del CONSELL COMARCAL DEL MARESME per a la gestió de la Mostra Literària del Maresme, el qual adopta les mesures de seguretat necessàries, d'acord amb la normativa aplicable, que disposa la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de Caràcter Personal. Podrà exercir els seus drets d'accés, rectificació i cancel·lació, en els termes establerts en la legislació vigent, dirigint-se a l'Oficina de Registre del CONSELL COMARCAL DEL MARESME.

ACTA DEL JURAT DE LA MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME 2017

A Tordera, el dia 8 de setembre de l'any 2017 a les 18.00h, es reuneix el jurat de la Mostra Literària del Maresme format per: Montserrat Planas, Pere Tresserras, Maite Lafontana i Jaume Prat. Actua de secretària, amb veu però sense vot, Maria Antònia Merino.

D'acord amb les bases que regeixen el certamen i un cop vistes les puntuacions efectuades pels membres del jurat, s'acorda per unanimitat atorgar els següents premis:

GRUP A

PROSA 1r premi: El pescador troba l'amor

Amanda Moreno Gallego. Argentona

PROSA 2n premi: La Clàudia i les estrelles

Abril Roig Ardila. Mataró

POESIA 1r premi: Rosa dels vents

Gerard Riera Gil. Sant Vicenç de Montalt

POESIA 2n premi: El rap

Adriana Giménez Rojas. Arenys de Munt

GRUP B

PROSA 1r premi: D'on venen les estrelles?

Tania Talavera Rastrojo. Arenys de Mar

PROSA 2n premi: Conills a la lluna

Martina Puig Torra. Teià

POESIA 1r premi: El viatge de la vida

Daniel Barbosa Esparza. Argentona

POESIA 2n premi: El veler

Lara Gil Rocasalbas. Alella

GRUP C

PROSA 1r premi: La veritat de Ròmul Augustus

Sàgar Vilanova Albert. Arenys de Mar

PROSA 2n premi: A l'exterior

Laia Burgos García. Cabrils

POESIA 1r premi: Trencaclosques

Maria Isla Rodríguez. Vilassar de Dalt

POESIA 2n premi: M'estiro al llit
Èlia Punsola Pérez. Dosrius

GRUP D

PROSA 1r premi: Roser
Saida Prados Maldonado. Mataró
PROSA 2n premi: Triangle rosa
Júlia Lladó Obón. Mataró
POESIA 1r premi : Vint-i-un passos
Manuel Hernández Alonso. Cabrils
POESIA 2n premi: Dracs poesia
Sandra Fernández Martín. Vilassar de Dalt

GRUP E

PROSA 1r premi: Stockholm
Pol Salvador Roca. Tiana
PROSA 2n premi: Sonen les campanes
Enric González Gonzalo. Cabrera de Mar
PROSA Accèssit 2n premi: No m'importa
Jordi Dotras Targas. Canet de Mar
POESIA 1r premi: Trencadissa al moll
Queralt Morros Baró. Vilassar de Mar
POESIA 2n premi: Desert

GRUP F

PROSA 1r premi : "Exulansi"
Georgina Val del Campo. Cabrils
PROSA 2n premi: L'estàtua
Georgina Sabadell Simó. Argentona
PROSA Accèssit 2n premi: Ketamina
Carles Solanes Regattieri. Arenys de Mar
POESIA 1r premi: Mediterrània
Isabel Poch i Mateu. Arenys de Munt
POESIA 2n premi: Desconeguda
Xavier Carles Altés. Sant Vicenç de Montalt

PREMI EXTRAORDINARI DE MICRORELATS

El secret de la vida
Guillem Torras Amargant. Arenys de Munt

**PREMI EXTRAORDINARI DE RELATS BREUS PER A
PERSONES AMB DISCAPACITATS INTEL·LECTUALS**

Una tarda al taller

Alberto Claudio Hidalgo, Aida Nicolás Raimundez, Anna Rey Alemany, Encarna Periró Delgado, Sara Pulido Marín, Xavier Cabrejas Romera, Juan Alfonso Alonso Pilares

Teià

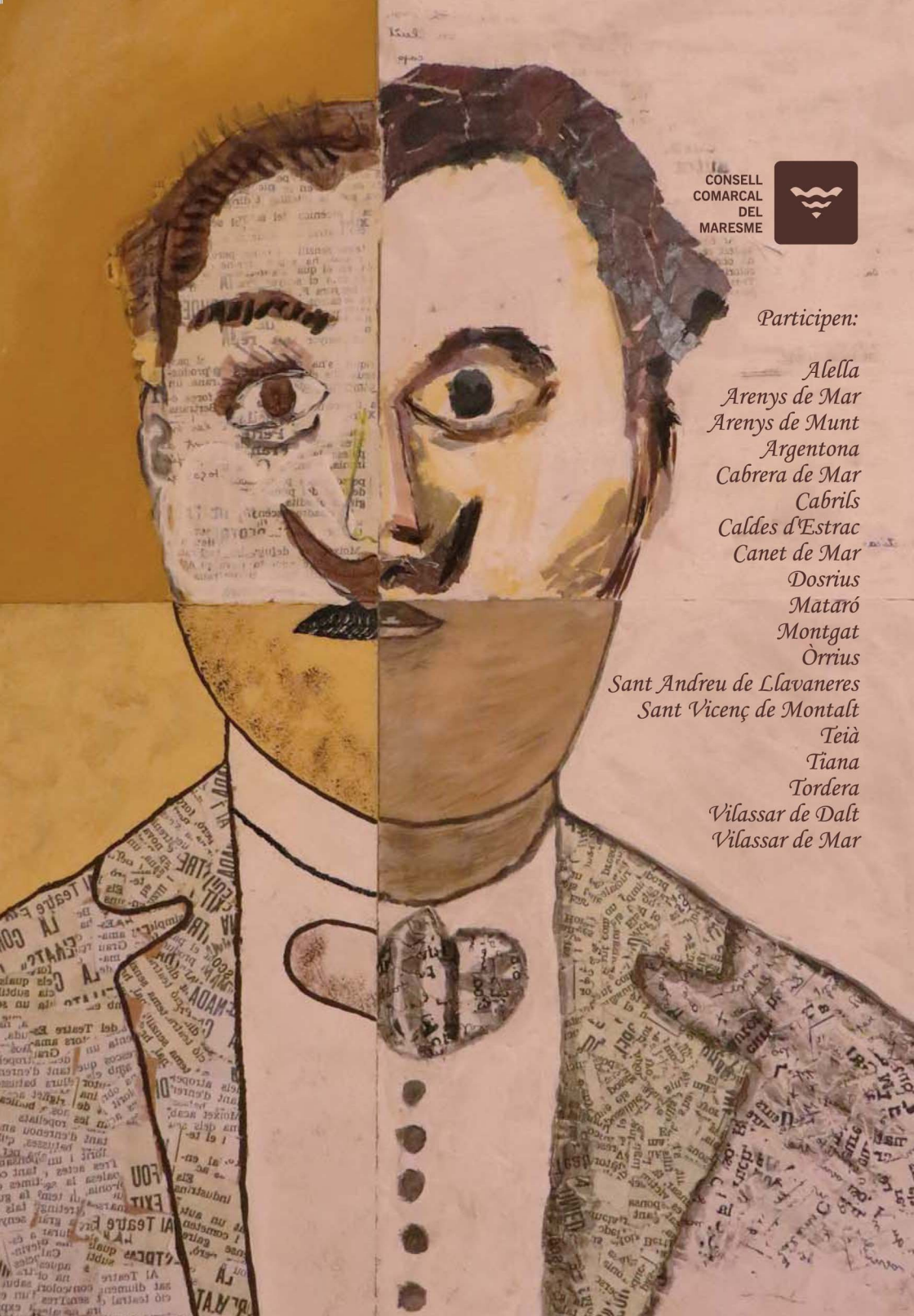
El jurat destaca la millora, respecte a edicions anteriors, de la qualitat dels treballs dels grups A, B i C.

Referent als grups D, E i F, es comenta que hi ha treballs que per format haurien de quedar exclosos del certamen, i tot i que han estat apartats en un primer moment, han estat llegits i valorats pel jurat igual que la resta, però s'ha donat el cas que cap dels treballs que no complien formalment no ha estat escollit, ja que el jurat els ha considerat d'inferior qualitat que els treballs guanyadors.

Es proposa revisar les bases per tal que formalment no siguin tan estrictes, i fer un seguiment amb els ajuntaments participants de la presentació de les obres.

Es finalitza la sessió a les 19.00h.

Signen l'acta el jurat i la secretària el dia 8 de setembre a Tordera

CONSELL
COMARCAL
DEL
MARESME

Participen:

*Alella
Arenys de Mar
Arenys de Munt
Argentona
Cabrera de Mar
Cabrils
Caldes d'Estrac
Canet de Mar
Dosrius
Mataró
Montgat
Orrius
Sant Andreu de Llavaneres
Sant Vicenç de Montalt
Teià
Tiana
Tordera
Vilassar de Dalt
Vilassar de Mar*